

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

Požehnaný člověk, který doufá v Hospodina,

jehož oporou je Hospodin! Je jako strom, který je zasazen u vod... nestrachuje se, jeho listí zůstává zelené, ani v suchém roku nemá starosti, nepřestává nést ovoce.

prorok Jeremiáš 17,7–8

Obsah:

dvacáté sedmé číslo

- 3 Modlitba pro každý prst
- 4 Přetělování, esoterika, gnóze a křesťanství
- 6 Moje zkušenosti s reiki
- 8 Je reiki od Boha?
- 12 Co vede k otročení zlému?
- 17 Svátosti, účinná znamení
- 19 Reviviscence, oživení svátostí
- 21 Podvedl sám sebe
- 22 Pohnutá historie katolicismu v Anglii
- 28 V Praze knězem, v Anglii mučedníkem
- 30 Cesta ke svatosti je pro každého...?
- 34 Pokrm, který v nás živí lásku
- 36 Cesta ke smíření
- 38 Lepší budoucnost sirotkům
- 40 O lehkovážném posuzování
- 43 Pět bodů proti opovážlivému posuzování
- 46 Na cestě k opravdovému životu
- 48 Šípy bolesti a velký objev
- 51 Velká naděje
- 52 Nejkrásnější dny života
- 53 Manželství
- 54 Dříve jsem četla detektivky
- 55 Nejlepší řádky píše život sám
- 56 Knížky a brožurky pro vás i pro další šíření – objednáací list
- 57 Objev v pravou chvíli
- 58 Abrahám, Sára a společná pouť životem
- 60 Začít znovu
- 61 Co se má řešit? / Modlitba a učení
- 62 Společenství čistých srdcí
- 63 Tygr

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

27/2013, VII. ročník, vydáno 22. listopadu 2013

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP

Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis **Milujte se!**, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zaslání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestry Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslání darů lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění textů krátit, případně upravovat.

Fotografie lidí umístěné v svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Flickr, Felipe Pilotto ART Photography (CC BY 2.0)

Milovaní čtenáři!

Jak řekl nedávno i Svatý otec František, nejnebezpečnějším protivníkem křesťanské víry není v současnosti nevěra, ale gnóze.

Gnóze není nic nového. Má jen nové podoby. Začala se rozmáhat již na konci prvního křesťanského století a ve druhém století zaznamenala největší rozkvět. Stoupenci gnóze tehdy dělili lidi na tři skupiny:

1. **hylici** (*hylé* je řecky hmota): do této skupiny řadili ty, kteří se zajímají jen o hmotné, o materiální prospěch – dnes bychom možná řekli hmotáři;

2. **pisticí** (*pistis* je řecky víra): to jsme dle jejich třídění my, věřící křesťané, kteří jsme přijali víru v Ježíše Krista a jeho nauku od očitých svědků – od apoštolů;

3. **gnostici** (*gnosis* je řecky poznání): sem se zařazovali sami jako ti, kteří mají vyšší poznání – něco víc než to, co Pán Ježíš svěřil apoštolům, Církvi...

Blud gnóze může mít dnes celou řadu podob. Vždy však jde o domnělé „hlubší poznání“, které má ambici překonat to, co hlásá „obyčejné křesťanství“ a řádný učitelský úřad Církve. Může to být New Age (soubor nauk a směrů, které mají překonat období křesťanství a Krista), ovládnání vyšších a neznámých sil, různé okultní praktiky, ale také honba za proroctvími a viděními, která dávají domnělý hlubší vhled do skutečnosti... Někdy je novodobá gnóze s křesťanstvím už na první pohled neslučitelná. Stoupenci jiných učeních často tvrdí, že v nich jde o stejný základ jako má křesťanství. Takové nauky mohou být o to více zavádějící. Sem patří i reiki, o kterém se dočtete v tomto čísle. A prospěšné může být i navazující zpovědní zrcadlo sestavené exorcistou, zaměřené na některé „brány“ pro vstup Zlého do našeho života.

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sestry Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777, a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Modlitba pro každý prst ruky

Je to velmi jednoduchý a snadno zapamatovatelný návod k modlitbě, který dával papež František lidem v době, když ještě nebyl ani papežem, ani kardinálem.

1. Palec je prst nejbližší. Začni se tedy modlit za ty, kteří jsou ti nejbližší. Jsou to lidé, na které si vzpomeneme nejnadhěji. Modlitba za naše drahé je „milá povinnost“.

2. Dalším prstem je ukazováček. Modli se za ty, kdo učí, vzdělávají a pečují o druhé. Sem patří učitelé, profesori, lékaři a kněží. Potřebují podporu a moudrost, aby ostatním ukazovali správný směr. Vždy na ně pamatuj ve svých modlitbách.

3. Další prst je největší. Připomíná nám naše vůdce. Modli se za prezidenta, poslance, průmyslníky a další osoby v zodpovědném postavení. Jsou to lidé, kteří řídí osud naší vlasti a ovlivňují veřejné mínění. Potřebují Boží vedení.

4. Čtvrtým prstem je prsteníček. Mnozí se budou divit, ale je to náš nejslabší prst, což může potvrdit každý učitel hry na klavír. Tento prst nám má připomínat modlitbu za slabé, zkušované a nemocné. Potřebují tvé modlitby ve dne i v noci. Modliteb za ně nebude nikdy dost. Prsteníček nás zve i k modlitbě za manželské páry.

5. Nakonec přichází malíček, nejmenší ze všech. Podobně malými se máme cítit před Bohem a před bližním. Bible říká, že „poslední budou prvními“. Malíček ti připomíná, aby ses modlil za sebe. Poté, co se pomodlíš za všechny ostatní, lépe pochopíš, jaké jsou tvé potřeby, a uvidíš je se správným úhlem pohledu.

Papež František ■

(podle P. Antonia Spadara SJ připravila
Andrea Hýblová FSP a Kateřina Gužíková)

*Poté, co se pomodlíš za všechny ostatní,
lépe pochopíš, jaké jsou tvé potřeby,
a uvidíš je se správným úhlem pohledu.*

Převtělování, esoterika, gnóze...

... a křesťanství

Stále častěji se i křesťané, a nejen mladí, ptají na otázku převtělování. S křesťanstvím je taková nauka naprosto neslučitelná. Odkud se tedy bere?

New Age jako jeden z kořenů

Hnutí New Age – Nová doba staví na spisech gnostiků konce minulého století, slibuje nové poznání duchovních věcí. Vybírá si myšlenky z různých náboženství. Počítá se zánikem křesťanství a vznikem nového supernáboženství.

New Age „v kostce“

Jak by se dalo shrnout jejich učení? Ráj bude na zemi v novém tisíciletí. Člověk nepotřebuje Vykupitele. Spása spočívá v dosažení vědomí slastného božství, k němuž se dojde pomocí ezoterických technik. Osobní vina neexistuje, omyly

napraví sám člověk skrze osvětlení, znovuzrození, psychologické schopnosti a okultismus. Objektivní pravda neexistuje. Pravda je cosi, co každý sám v sobě vytváří na základě svého božství. Mravné je to, co sám cítíš jako dobré. Ježíš není Bůh, je jen jedním z mnoha kristů – mesiášů, není žádný Vykupitel a my nejsme vykoupeni. Bůh není osoba, jen energie.

Těchto několik bodů snad křesťanovi stačí k zaujetí správného postoje.

Med smíchaný s jedem

Jistě nebudeme protestovat proti jejich úsilí o harmonii mezi lidmi, proti snaze o záchranu a očistu životního prostředí

nebo zaměření k obecným duchovním hodnotám. To dělá křesťan na základě evangelia, které přijal a které žije.

Je však třeba otevřeně říct, že New Age chce křesťanství rozložit zevnitř a zničit ho.

Ale většina těch, kteří přijímají jejich myšlenky, to nemyslí zle. Proto je třeba rozlišovat a řídit se zásadou: bludy potírejte, ale bloudící milujte.

Náš úkol: ukázat Ježíše Krista, Boha a Spasitele

Je velkým úkolem nás všech ukazovat cestu lidem hledajícím duchovní hodnoty a umět jasně ukázat na Ježíše Krista, který

Hnutí New Age staví na spisech gnostiků konce minulého století, slibuje nové poznání duchovních věcí.

„... je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud.“

Žid 9,27

je Bůh a Spasitel. V něm nám Bůh ukázal svou lásku až do krajnosti. Jedině skrze něho máme přístup k nebeskému Otcí, u něhož pro nás připravil místo. Naším cílem není skrze převtělování zůstat na zemi, ale dojít věčné slávy v nebi.

Křesťanská cesta a cesty vedoucí jinam...

Ke spojení s Bohem je třeba se dobře naučit modlit, osobně s Bohem promlouvat. Rozhovor s Bohem nemůže nahradit meditace s ezoterickou hudbou, která nám dá jen neosobní duchovní pocit a zahledění do sebe.

Pěstujeme ctnosti a cvičíme svou vůli, abychom s pomocí Boží dovedli plnit jeho přikázání, ale nepočítáme s tím, že vlastní mocí dosáhneme ráje.

Cílem nás křesťanů není skrze převtělování zůstat na zemi, ale dojít věčné slávy v nebi.

Foto: P. Krzysztof Dedek

Foto: Vojtěch Novák

Přijímáme Boha ve svátostech, učíme se v každém vidět Krista a podle toho s ním jednat, ale nepovažujeme se za bohy.

Jdeme za Kristem, v němž nám Bůh zjevil celou pravdu, která je náročná, a není lehké podle ní žít. Nepovažujeme se však za božské původce pravdy a mravnost nesoudíme podle pocitů příjemnosti...

Stavíme na Božím zjevení, jak je podávají knihy Bible, a na posvátné tradici. Nepotřebujeme vyhledávat soukromá zjevení a duchovní poselství z onoho světa, protože v Ježíši Kristu nám Bůh zjevil všecko.

Jdeme za Kristem, v němž nám Bůh zjevil celou pravdu.

Pečujeme o zdraví, protože je to Boží dar, ale přijímáme i utrpení a smrt, které mají hodnotu, když jsou přijaty s láskou jako oběť. Spása duše je pro nás víc než zdraví a pozemský život.

Pod vedením Svatého otce usilujeme o upřímný ekumenismus s nekatolickými křesťany i o otevřený dialog a přátelství s jinými náboženstvími, ale to je možné jen tehdy, když jsme pravými katolíky s jasnou vlastní identitou.

Kristus a jeho Církev – jistý základ

Podobně křesťan nestaví na astrologii nebo na věštění a horoskopech, ani na východních duchovních naukách či józe, nechodí čerpat energii ze stromů. Křesťan uvěřil Ježíši Kristu, jedinému Spasiteli, a proto staví na něm jako na pevném základu. Jednota s Kristovou církví a jejím učitelským úřadem mu dává jistotu správné cesty.

Mons. Jan Graubner ■
(pastýřský list z února 2001, titulky redakce)

Soudek medu, kapka jedu, v tomhle s vámi nepojedu...
(z „hesel k zapamatování“ na www.fatym.com)

Moje zkušenost s reiki

Býval jsem léčitel

Několik let předtím, než jsem uvěřil v Krista jako Pána a Spasitele, jsem prošel okultním obdobím. Zabýval jsem se různými léčitelskými, věšteckými a jinými magickými praktikami, geomantií, tj. zkoumáním „energie krajiny“, ale reiki hrálo prim. Měl jsem druhý stupeň reiki (viz následující článek – pozn. redakce). Stejně jako mnoho reikistů jsem byl přesvědčený, že reiki je darem od Boha, kterého uctívají i křesťané. Už před zasvěcením do reiki jsem tohoto Boha začal hledat, naučil se děkovat mu za všechno dobré včetně různých „moc dobře zabalených dárků“ (ve kterých je těžké to dobré nalézt) a zkušenost s reiki tohle hledání a děkování ještě posílila. Toto období hledání Boha ve východní a New Age spiritualitě však skončilo, když jsem se chystal na vysokou školu.

Jako mnoho reikistů jsem byl přesvědčený, že reiki je darem od Boha.

Hledal jsem Boha a našel ho skrze člověka

Reiki a další magické praktiky jsem nechával spát, Boha jsem však hledat nepřestal. Postupně jsem přijal nejprve jako hypotézu a pak jako fakt, že Ježíš je Syn Boží, a křesťanství – zejména v katolické podobě – mi stále víc a víc dávalo smysl. Asi rok a půl mi bylo jasné, že se ze mě jednou stane křesťan, ale Církev mi byla kamenem úrazu. Báł jsem se odsouzení pro články víry, ve kterých jsem se rozcházel s učením Církev, a vyžadoval jsem nějaké „nadpřirozené znamení“, že se opravdu mám stát křesťanem. To přišlo ve dvou krocích: nejdřív začal dlouho-

letý kamarád chodit do protestantského sboru a pak jsem přišel do jedné skupiny katolických studentů a poznal tam dívku, ze které Boží láska zářila tak čistě a silně, že jsem zůstal zírat s myšlenkou: „Takový chci být také!“ Pevně jsem se rozhodl odevzdat svůj život Kristu.

Začínám tušit: reiki je špatné

Ta dívka mi vyprávěla, jak byla na masáži – masérka ovládala reiki. Moje nová kamarádka hned od začátku masáže cítila, jako by ji něco svazovalo, nemohla mluvit a byla celá zaražená. Masérka se sice zeptala, jestli má reiki posílat, nebo ne, ale pak prohlásila: „Ty si tu energii bereš

Foto: Flickr, Teresa Ostos (CC BY 2.0)

Foto: Flickr, Brandon Koger (CC BY-NC-SA 2.0)

... během svého okultního období jsem si „pořídil“ i jiné spoutanosti démony.

Pochopil jsem, že „dábel vyložil karty“

Nějakou dobu po svém obrácení ke Kristu jsem stále bral jako přinejmenším dosud nevyvrácenou teorii, že reiki může být od Boha. I když jsem čas od času naražil na to, že se mi to někdo snažil vyvrátit. Nakonec jsem se dozvěděl o jistém exorcistovi, který vypadal jako ten nejlepší, kdo by mi mohl vše vysvětlit.

Po zážitku s tou dívkou jsem se exorcistovi rozhodl napsat – ne už s žádostí o vysvětlení, ale s prosbou o pomoc. Dva týdny mezi „dáblovým vyložením karet“ při té příhodě s kamarádkou a první návštěvou u exorcisty byly drsné – skoro pořád jsem cítil, jako by mě někdo neviditelný škrtil. Tohle nejspíš s reiki souvi-

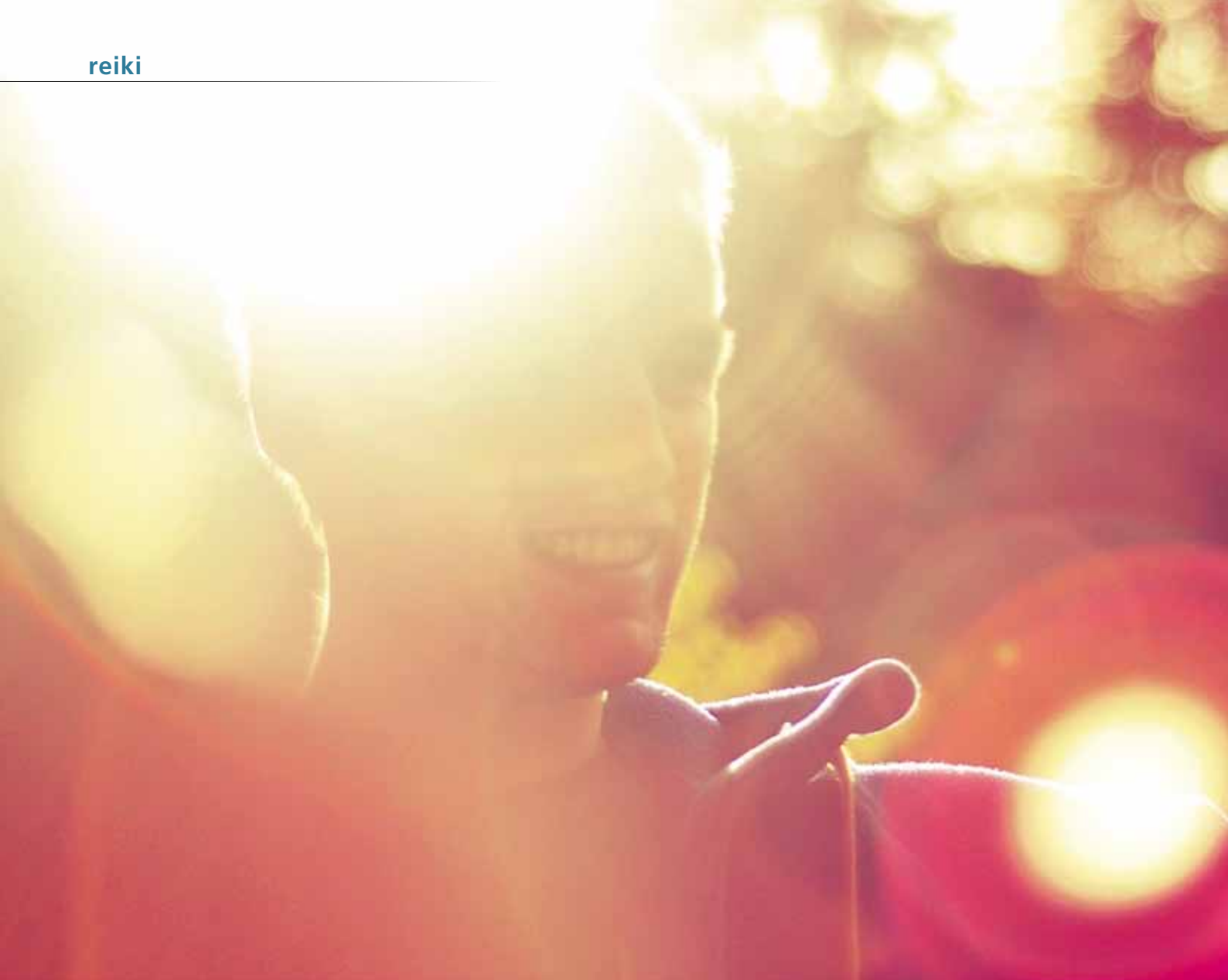
selo jen okrajově, během svého okultního období jsem si „pořídil“ i jiné spoutanosti démony. Při modlitbě mi v hlavě poskakovaly reiki symboly a několikrát se mi stalo, že jsem chtěl udělat znamení kříže, ale přistihl jsem se, že mi ruka místo kříže kreslí do vzduchu první reiki symbol.

Moje matka to měla jednoduší

Až v téhle době jsem se dozvěděl o tom, jak opustila reiki moje matka. Také byla zasvěcená do druhého stupně a uvěřila Kristu několik let přede mnou. V jedné krátké modlitbě odevzdala reiki Bohu, a pak si už nikdy nevzpomněla na žádný symbol a žádnou mantru a už se neobjevily ani pocity spojené s reiki. U mě je to těžší – ještě teď, po třech letech života z víry a svátostí a po několika setkáních s exorcistou se mi znovu a znovu vybavují symboly mantry, ale je to stále méně často. Jsem přesvědčen, že moje úplné vysvobození je otázkou času – Bohu díky! A co je hlavní, nesu ovoce Ducha Svatého v podobě víry, naděje a lásky...

Pavel Veselský (redakčně upraveno, doplněny titulky) ■

sama.“ Navíc po téhle masáži bylo špatně nejen mojí kamarádce, ale i té masérce. Proudění energie nezávisle na vůli reikisty jsem znal, ale špatné pocity po posílání energie u pacienta i léčitele mi přišly divné, to neodpovídalo ničemu, co jsem s reiki zažil ani o čem jsem slyšel od jiných reikistů. Když jsem to slyšel, přišlo mi, že ve hře je něco temného, a cítil jsem ohromné nutkání před tím svou kamarádku chránit – chránit ji prostřednictvím reiki. V tu chvíli jsem velmi silně cítil pocity spojené s „posíláním energií“. Když jsem jí o tom později řekl, odpověděla, že si to sice nespojovala se mnou, ale v tu chvíli, že se cítila téměř stejně špatně jako tehdy při masáži! Začalo mi být jasné, že mé „posílání energie“ nebylo ochranou před zlem, ale skrze ně přišel další útok zla – a že ty útoky zla přicházejí prostřednictvím reiki!

Je reiki od Boha?

Autor článku byl zasvěcený do druhého stupně reiki a udělal osobní zkušenost i s okultním rozměrem reiki – viz jeho svědectví na str. 6–7.

Co je to reiki

Reiki je léčitelská technika, která byla vynalezena v Japonsku ke konci 18. století Míkaiem Usuim, který studoval buddhistické texty. Bylo prohlášeno, že on pouze znovu objevil tibetskou techniku předků, ale důkaz pro toto tvrzení chybí. Reiki je založeno na „práci s energií“. Je dost rozšířené v New Age kruzích. Energie k léčiteli (nebo „reikistovi“, jak se léčitelé užívající tuto techniku často sami označují) údajně přichází „odněkud shora“ (tj. z nezná-

mého zdroje) a ten ji pak posílá pacientovi. Reikista, a často i pacient, u toho obvykle pocítuje teplo, mravenčení či nějaký podobný pocit. Tato schopnost se předává ve třech navazujících zasvěceních – první stupeň umožní léčiteli předávat energii dotykem, druhý na dálku, když si představí určité symboly a alespoň v duchu vysloví jisté mantry, a třetí stupeň umožňuje zasvěcování dalších osob do reiki. Některé školy tyto stupně ještě dále dělí.

Malá podobnost, velké rozdíly

Mezi reikisty je rozšířená legenda o tom, že se jedná o stejný způsob uzdravování, který používal Ježíš Kristus – že jde o charisma uzdravování (dar od Ducha Svatého – pozn. redakce), jak jej znají křesťané. Je tu ale pár drobných nesrovnalostí, jako

že Ježíš neuzdravoval jen vkládáním rukou, jako se to děje v reiki, a že Ježíšovi nešlo jen o uzdravení, ale naši celkovou záchranu (spásu) a zázraky tělesného uzdravení byly velmi často jen takovým průvodním jevem, cestou k přijetí víry.

*Energie k léčiteli
– reikistovi –
údajně přichází
„odněkud shora“,
tj. z neznámého
zdroje...*

Foto: Flickr, nothing to hide (CC BY-NC-SA 2.0)

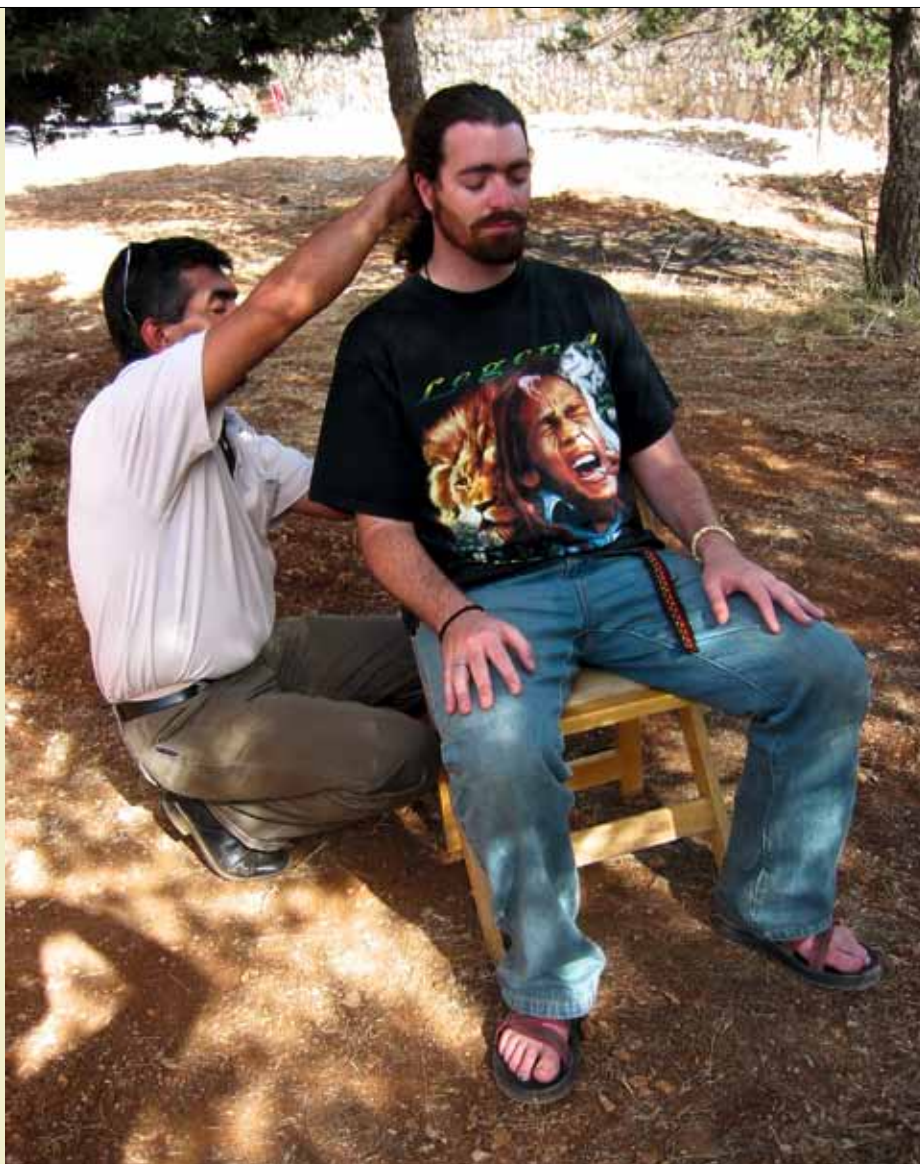

Foto: Flickr, eylon (CC BY-SA 2.0)

Charisma je dar zdarma daný, reiki se kupuje

Slovo „charisma“ řecky znamená „dar milosti“ a označuje se jím nějaký projev Ducha Svatého, kterým je člověk obdáván, aby mohl lépe sloužit druhým. V Bibli je nejúplnější seznam charismat v prvním listě Korinťanům (1 Kor 12,4–11). Tyto dary jsou dány Bohem k prospěchu celého společenství, přičemž komu a kdy jsou dány – případně odebrány –, je čistě na Bohu a jeho milosti (proto ten název). Osoba s určitým charisma-tem (charismatic) svůj dar ovládá, ale jen do určité míry – to znamená: výsledek je do značné míry na Bohu.

Reiki se ve vnějších projevech alespoň na první pohled od charismatu uzdravování příliš neliší – zejména ta jen „čas-techná kontrola“ je podobná. Je tu však jeden velký rozdíl: způsob nabytí.

Schopnost uzdravovat skrze reiki se získává zasvěcením, které si dotyčný koupí u nějakého mistra reiki. Za zasvěcení se

Mezi reikisty je rozšířená legenda, že jde o stejný způsob uzdravování, který používal Ježíš Kristus.

platí, obvykle v řádu tisíců, nebo i desetitisíců korun. Nejenže je tím popřeno biblické „zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte“ (Matouš 10,8), ale hlavně nejde o žádné charisma, „dar milosti“ daný Bohem, kdy a komu on sám chce. Kdyby reiki opravdu bylo projevem Ducha Svatého, musel by se Bůh, Duch Svatý, řídit vůlí mistra reiki, který zasvěcení provádí.

Když ne Bůh, tak kdo?

Někdo však může namítnout, že ve svátostech (křtu, eucharistii, svátosti smíření...) se děje něco podobného: člověk vykoná nějaký vnější úkon (odborně se tomu říká svátostné znamení – např. u křtu je to omytí vodou a slova „Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Sva-

tého!“) a Bůh dá svůj dar – to, co nazýváme účinek svátosti. Jenže právě zde je skryto „čertovo kopýtko“. Všech sedm svátostí je ustanoveno Bohem – Ježíšem Kristem. A když my při udělování svátostí vykonáme to, co Bůh ustanovil, Bůh dá to, co slíbil. Jenže reiki není žádná svátost ustanovená Bohem. A pokud nejde o svátost založenou na Božím zaslíbení ▷

Charisma od Boha je dar zdarma daný, kdežto reiki se kupuje!

A pokud nejde o svátost založenou na Božím zaslíbení, a zároveň se něco nadpřirozeného určitě stane, může se jednat jen o magický úkon, krytý silou nějaké bytosti odlišné od Boha.

Foto: Flickr, Larry1732 (CC BY 2.0)

a zároveň se něco nadpřirozeného určitě stane (tj. nejde o pouhou modlitbu, která může a nemusí být vyslyšena tím způsobem, jak jsme o to žádali), může jít jen o magický úkon, krytý silou nějaké bytosti odlišné od Boha. Moc dalších možností pak nezbývá: jen démoni.

Co nic nestojí, za nic nestojí?

Ještě bych se vrátil k Ježíšovým slovům „zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte“. Proti tomu stojí pořekadlo „co nic nestojí, za nic nestojí“, kterým, spolu s potřebou se uživit, mistři reiki zdůvodňují platby za zasvěcení a za léčbu. Jenže tohle pořekadlo lze chápat dvěma způsoby – světsky a duchovně.

Pokud jde o světský význam (tj. „co nestojí žádné peníze...“), tak je zasvěcení do reiki a léčba jeho prostřednictvím skutečně dražší než křesťanská víra, protože ta v tomto významu opravdu nic nestojí.

Ale ve skutečnosti je křesťanský život daleko náročnější, než zaplatit určitý obnos peněz za léčbu pomocí reiki nebo za zasvěcení do něj. Bůh málokdy dá své největší dary bez lidského přičinění – bez živé víry, která člověka vede k pravidelné modlitbě, účasti na mši svaté, k přípravě ke svátostem a k jejich přijetí, ke čtení a rozjímání Božího slova – Bible, k mnoha dobrým skutkům... Právě tahle náročnost znamená příležitost k duchovnímu růstu.

Reiki – moc snadná cesta

Nejen v Bibli se píše: Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. (Mt 7,13) Reiki nabízí zdánlivě jednoduchou cestu. Tak jednoduchou, že už člověk Boha přestává potřebovat. Dábel bývá nazýván „opice Boží“, protože se někdy snaží Boha napodobovat – opičí se. Dokáže i uzdravovat, ale v jeho

Moc dalších možností pak nezbývá: jen démoni

zájmu není skrze uzdravení přivést k víře, k Bohu. Jde mu o pravý opak. Chce lidi přesvědčit, že Boha hledat nemusejí, že podstatné je něco jiného, i kdyby to mělo být něco tak vznešeného jako uzdravování. Tím se něco jiného (v tomto případě zdraví) dostává na místo náležející Bohu, což je podstata modloslužby, hříchu snad nejvíce odsuzovaného ve Starém i Novém zákoně.

Jak z toho ven

Mohl bych uvést ještě další argumenty proti spojení reiki s křesťanstvím. Snad by pro někoho byly i lepší než ty uvedené. Na druhou stranu se přiznám, že jsem tyto a podobné argumenty dokázal skutečně přijmout až po zkušenosti „vyložení ďáblových karet“ (viz předešlé svědectví, str. 6–7 – pozn. red.) – až když jsem prožil, jaké to je, když praktikování reiki, podobně jako vykonávání jiných magických úkonů, otevírá cestu přímo zlému duchu. A jaké to je, když ďábel tuto přístupovou cestu využije a začne vás svým působením spoutávat.

Proto nečekám, že by nějakého reikistu či zájemce o reiki přesvědčilo jen rozumné zdůvodnění. Spíš bych každému, kdo přišel do styku s reiki (ať už jako zasvěcený, nebo i jako pacient), navrhl, aby odevzdal celý svůj život a s ním i reiki Ježíši Kristu. K tomu stačí modlit se, třeba těmito slovy:

Foto: Flickr, Giyu (Vehvia) (CC BY-NC-ND 2.0)

Ježíši Kriste, synu živého Boha,
děkuji ti, že jsi zemřel na kříži za mě,
za odpuštění mých hříchů
a za mou spásu.

Odevzdávám ti svůj život –
veď mě a změň mě, abych byl takový,
jakého mě chceš mít.

Odevzdávám ti i reiki.

Jestli mi chceš dát dar uzdravování nebo
jiné charisma,
dej mi ho tehdy a v té podobě,
jak sám chceš.

Při té modlitbě nezáleží na přesných slovech, ale na upřímnosti (pozn. redakce: důležitá je také svátost smíření – viz následující článek). Pak už jen buďte otevření a Bůh sám vám dá poznat, „co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo“ (1 Kor 2,9). Já jsem mu svůj život odevzdal a od té doby se v mém životě dějí zázraky, které jsem si předtím ani nedokázal představit. Hlavně v tom, jak si mě Bůh přetváří ke svému obrazu. Může se stát, že se objeví nějaké problémy, podobně jako u mě. V takovém případě je vhodné vyhledat exorcistu, ale hlavně neztráčet odvahu, nést kříž s Kristem a učit se víc a víc spoléhat na Boží milost.

Pavel Veselský ■
(redakčně upraveno, doplněny titulky)

**Ďábel bývá
nazýván „opice
Boží“, protože se
někdy snaží Boha
napodobovat –
opičí se.**

Foto: Flickr, FrogStarB (CC BY-NC-ND 2.0)

Ďábel dokáže i uzdravovat, ale v jeho zájmu není skrze uzdravení přivést k víře, k Bohu. Jde mu o pravý opak.

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Používat terapii reiki znamená nutnost přijímat přinejmenším skrytým způsobem ústřední prvky pohledu na svět, který tvoří základ teorii reiki, prvky, které nepřísluší ani ke křesťanské víře ani k přírodním vědám. Katolík, který přesto vkládá svou důvěru v reiki, k čemuž ho neopravňuje ani křesťanská víra ani přírodní vědy, jedná v říši pověr, v zemi nikoho, kde není ani víra ani věda. Pověra ničí uctívání Boha tím, že obrací náboženskou citění a praxi falešným směrem. Pokud někdy lidé upadají do pověr z nevědomosti, je odpovědností všech, kdo učí jménem Církve, aby umenšili takovou nevědomost natolik, nakolik je to jen možné.

Jelikož terapie reiki není slučitelná ani s křesťanským učením ani s vědeckými důkazy, bylo by nevhodné pro katolické instituce, jako jsou katolická zdravotnická zařízení a centra duchovní obnovy, nebo pro osoby reprezentující církev, jako jsou katolické kněží, aby terapii reiki prosazovali nebo jí poskytovali podporu.

ze „Směrnice pro hodnocení reiki jako alternativní terapie“ (z 25. 3. 2009; Komise pro nauku Konference katolických biskupů Spojených států amerických – neoficiální překlad podle vojtechkodet.cz/admin/files/PDF/smernice-reiki.pdf, redakčně upraveno podle původního anglického textu – viz old.usccb.org/doctrine/Evaluation_Guidelines_finaltext_2009-03.pdf).

Foto: Flickr, meeralae (CC BY-NC-SA 2.0)

Co vede k otročení zlému?

Tento text, který je převzat z webu P. Vojtěcha Kodeta, O.Carm., (řadu let sloužil jako exorcista, patří mezi naše přední odborníky na křesťanskou spiritualitu – studoval spirituální teologii na Papežském institutu spirituality Teresianum v Římě) nemá člověka uvést do pocitů svíravé viny a nebezpečí, ale má mu pomoci uvědomit si, kde, jak a čím se zapletl se zlým, aby se ho následně mohl zříci, činit pokání a vydat se zpět na Boží cesty.

Pravé pokání předpokládá poctivost, a ne podivný strach z toho, že by se mne to mohlo týkat. Od Boha strach nepřamení. On, Bůh, je na naší straně. Náš Bůh je Bůh milující, ucházející se o člověka a zastávající se člověka, aby člověk mohl žít ve svobodě dítěte Božího. **Toto zpytování svědomí připravil zkušený exorcista P. Andrzej Grefkowicz jako pomůcku pro ty, kterým slouží modlitbou za osvobození z moci zla.** Pokud se někoho tyto věci týkají, je důležité, aby se nejprve ze svých selhání vyznal Pánu ve svátosti smíření, zřekl se těch věcí, které praktikoval a skrze které se otevřel zlu, obnovil svůj křestní slib, odevzdal svůj život Kristu a prosil za osvobození z moci zla. Pán je silnější než veškeré zlo a svou smrtí na kříži a vzkříšením zlo přemohl. Je však důležité, abychom ze svých hříchů konali

Toto zpytování svědomí připravil zkušený exorcista.

pokání a abychom se my sami zlého varovali. Pak opět můžeme zažívat Boží pokoj ve svém srdci.

1) Spiritismus

Boží slovo prohlašuje: „Nesmíte se obracet na zemřelé a dotazovat se duchů, abyste se jimi neznečistili: Já jsem Hospodin, váš Bůh.“ (Lv 19,31)

Proto ten, kdo se pokouší navazovat kontakt s duchy jakoukoli formou, hřeší tak proti Bohu. Jestliže jsi vyvolával duchy a získával jsi od nich odpovědi na otázky,

především pokud tyto odpovědi byly logické, musíš počítat s tím, že jsi navázal kontakt se zlým duchem... (V této otázce nemůžeme mít nikdy úplnou jistotu, protože zlý duch je „otcem lži“ bez ohledu na to, jak se sám prezentuje, a my nevíme, kdo to je.)

Jestliže Bůh říká jasně „NE“, pak žádná duchová bytost, která je v jednotě s Bohem, nepodnikne nic, co by odporovalo Božím slovu (můžeme si tedy být jisti, že ať už se nám podaří „vyvolat“ kohokoliv, jistě to nejsou duše zemřelých, které jsou u Boha... – pozn. red.). Ale zlý duch nikdy neodejde dobrovolně, pokud ho už člověk jednou zavolá. Od toho okamžiku tě může vyhledat, kdy se mu zlíbí. Můžeš to vnímat jako pocit čísi trvalé nebo občasné přítomnosti, může se k tobě dostávat prostřednictvím snů nebo naopak vytrhováním ze spánku, můžeš doma slyšet nejrůznější divné zvuky...

Proto si vzpomeň: Nevývolával jsi někdy duchy, ať už sám, nebo ve společenství druhých? Nebyl jsi svědkem takového počínání (jeho důsledky na tebe mohou dopadnout dokonce i v případě, že jste to dělali jen tak „z legrace“, že jste si na to „jen hráli“ nebo že k tomu došlo „přece jen jednou“)?

2) Věštění

Boží slovo prohlašuje: „Proto neposlouchejte své proroky (jde o falešné proroky), hadače, vykladače snů, věštce a kouzelníky...“ (Jr 27,9)

Ten, kdo využívá věštění nebo se sám pokouší jakýmkoli způsobem věstit (například za pomoci karet, tarotu, horoskopů...), dopouští se hříchu. Pokud se věštby naplňovaly a pokud ten, kdo věstil, uváděl fakta, o kterých nemohl předem vědět, znamená to, že ti „posloužil“ zlý duch. Člověk omezený časem a prostorem poznává události, kterých se sám účastnil nebo o kterých se dověděl z dostupných zdrojů. Ale zprostředkovává-li informace,

kteří se kryjí se skutečností a o kterých by neměl možnost se dovědět, znamená to, že jeho informátorem je nějaká duchovní bytost, a to taková, která není v jednotě s Bohem (viz výše) – neboli zlý duch. Jakou cenu už platíš za jeho služby a kolik tě to ještě bude stát?

Proto si vzpomeň: Nezkoušel jsi jakýmkoli způsobem něco si věstit, i kdyby to mělo být „pouhé“ čtení horoskopů (forma

věštění totiž nehraje žádnou roli)? Nevyužíval jsi astrologie či numerologie? Nepoužíval jsi kyvadla? Neobrátil ses na někoho, aby ti věstil (jasnovidka, věštec, cikánka, astrolog...)? Nenabízel ti někdo, že ti bude věstit, číst z ruky, a tys souhlasil...?

3) Léčitelství

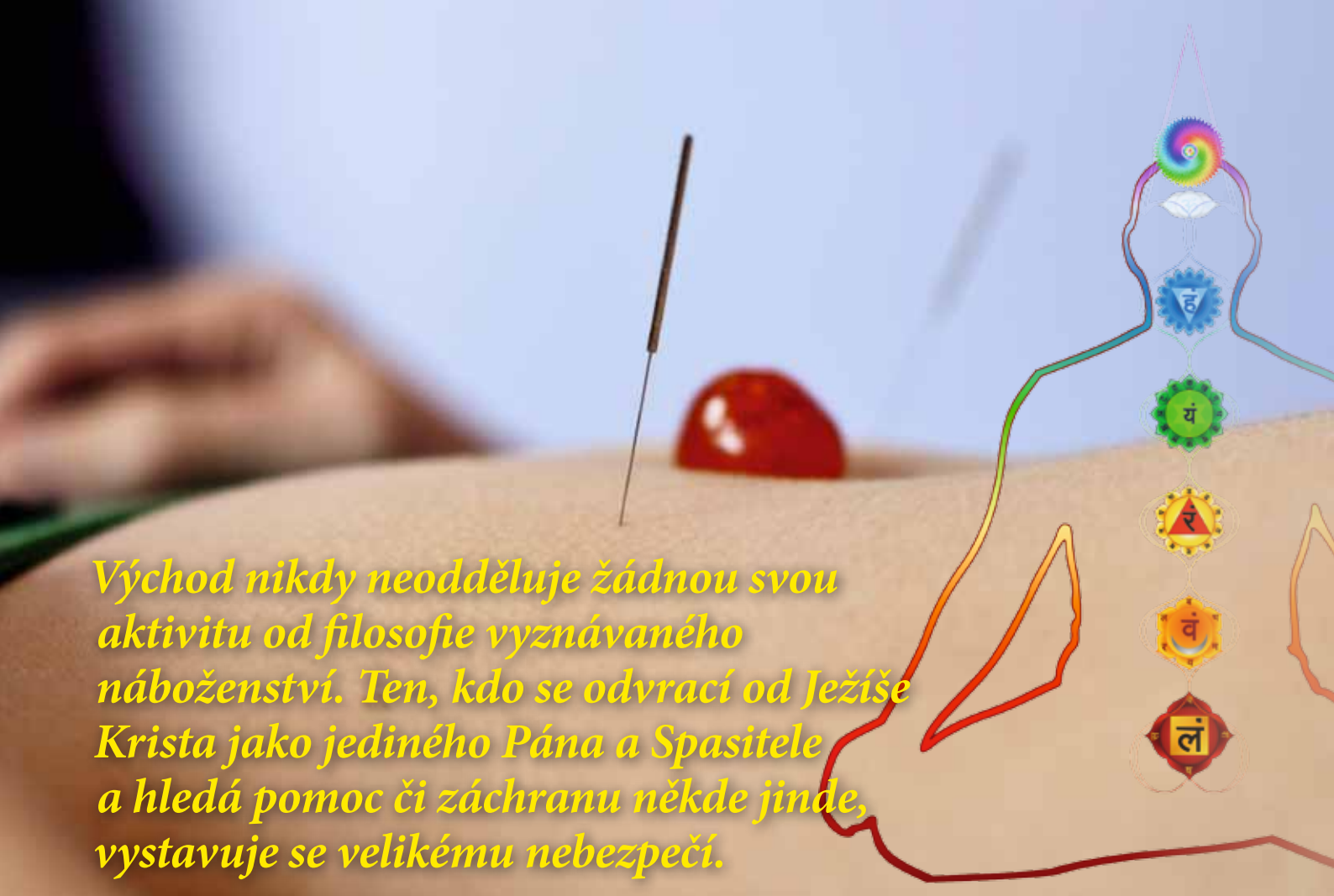
Na fungování naší tělesné stránky a na naše zdraví působí přirozené ▸

Pokud se někoho tyto věci týkají, je důležité, aby se nejprve ze svých selhání vyznal Pánu ve svátosti smíření, zřekl se těch věcí...

Pravé pokání předpokládá poctivost, a ne podivný strach z toho, že by se mne to mohlo týkat.

Foto: Flickr, amanky (CC BY-NC-ND 2.0)

Východ nikdy neodděluje žádnou svou aktivitu od filosofie vyznávaného náboženství. Ten, kdo se odvrací od Ježíše Krista jako jediného Pána a Spasitele a hledá pomoc či záchranu někde jinde, vystavuje se velikému nebezpečí.

Foto: Flickr, marniejoyce (CC BY 2.0); Wikimedia Commons, Mirzolat2 (CC BY-SA 2.5)

Vždycky je zapotřebí přesvědčit se, na čem se metody alternativní léčby zakládají, než se rozhodneme využít jich, a to i v případě, že by nám je doporučoval lékař!

vlivy, které jsou v souladu se zákonitostmi medicíny, fyziky a chemie. Také duchovní mocnosti mohou působit na to, jak se cítíme a jak fungujeme. Křesťanská životní praxe jasně vyznačuje formy, jejichž prostřednictvím se můžeme odvolávat k Bohu, k Ježíši Kristu, toužíme-li po zlepšení svého zdraví. Těmito prostředky jsou modlitby k Bohu, k Panně Marii a ke svatým. Jsou jimi svátosti a svátostiny. Svátosti můžeme využívat také podle jasně stanovených pravidel. Na naše tělo a na to, jak se cítíme, mohou působit i zlí duchové. Může se to stát v případě, když se otvíráme alternativním metodám „rádoby-léčení“. Jde o takové formy, které nemají nic společného s křesťanskou praxí (svátostmi, modlitbou) a které také nemají nic společného s uplatňováním lékařské

vědy. Pokud tedy někdo konstatuje zlepšení svého zdravotního stavu, a forma užitých terapie přitom neodpovídá zásadám lékařské vědy ani křesťanské víry, nabízí se otázka, čím mocí vlastně působí ten či onen „léčitel“?

Proto si vzpomeň: *Nevyužíval jsi služeb energoterapeutů (senzibilů) nebo jiného typu léčitelů, využívajících například metody „východní medicíny“? Nevyužíval jsi prostředků homeopatie, především terapie u tzv. lékařů-homeopatů? (Homeopatie nestojí na vědeckém základě – přesto že je v České republice dovoleno homeopatické přípravky prodávat v lékárnách, viz „Milujte se!“ č. 26 str. 28–31 – pozn. red.) Vždycky je zapotřebí přesvědčit se, na čem se zakládají metody alternativní léčby, než se rozhodneme využít jich, a to i v případě, že by nám je doporučoval lékař.*

Foto: Flickr, NYCTCM (CC BY-NC-SA 2.0)

4) Nekřesťanské duchovní praktiky

V tomto případě jde především o využití takových nabídek, mezi které patří východní meditace (i ty, které se pojí s křesťanskými prvky), východní medicína, východní bojová umění, Feng-šuej, Tai-či... Měli bychom si uvědomit, že Východ nikdy neodděluje žádnou svou aktivitu od filosofie vyznávaného náboženství. Také všechny výše uvedené oblasti vycházejí z této filosofie a náboženství. Pokud proto křesťan začíná praktikovat uvedené věci (a zvláště pokud přebírá jejich nábožensko-filosofické pozadí – pozn. red.), je zapotřebí nazvat to apostazi (nebo alespoň kroky, kterými se k apostazi, tj. odpadu od víry, může přibližovat – pozn. red.), a tedy hříchem proti prvnímu Božímu přikázání. Důsledkem tohoto hříchu je otevření se zlému duchu a závislost na něm. Ten, kdo se odvrací od Ježíše Krista jako jediného Pána a Spasitele a hledá pomoc či záchranu někde jinde, vystavuje se velikému nebezpečí, protože podle slov svatého Petra: „... ďábel jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by mohl zhltnout“ (1 Petr 5,8).

Proto si vzpomeň: Nevyužil jsi některé z nabídek východní meditace? Nezařídil sis byt v duchu orientální filosofie? Nezalozil jsi zahradu uspořádanou podle východních mytologií?

5) Magie

Pod pojem magie patří nejrůznější druhy zaklínání, tajné obřady, tajná znamení, talismany, jejichž nošení má ovlivnit tajemné síly a přimět je k dosažení požadovaných účinků: Dobré síly má přivolat tzv. bílá magie, zlé síly (např. vykonání pomsty na někom) černá magie. Jednání tohoto typu směřuje přímo proti tomu, k čemu nás vede Bůh. Je to on, kdo určuje, co je dobré a co zlé. On sám nás uvádí na cesty, kterými nás hodlá vést. Proto se nesmíme snažit ovlivňovat Boha k dosažení vlastních cílů, nýbrž máme poznávat jeho vůli, abychom ji mohli následně naplňovat ve svém životě. Ten, kdo se přesto uchyluje k výše uvedeným způsobům, skutečně často dosahuje zamýšleného cíle, jenže v tom případě je „dobrodincem“ zlý duch. „Služby“, které prokáže, musí lidé obvykle velice draze zaplatit.

Proto si vzpomeň: Nevyužíval jsi ve svém životě magických formulí nebo rituálů, nezaklínal ses, nezlořečil jsi někomu nebo neproklínal jsi ho? Nenosal jsi amulety (jako například prsten atlantů)? Nevyužíval jsi služeb druhého člověka (jas-

Foto: Flickr, Public Domain Photos (CC BY 2.0)

Nenosil jsi amulety? Nezlořečil jsi někomu nebo neproklínal jsi?

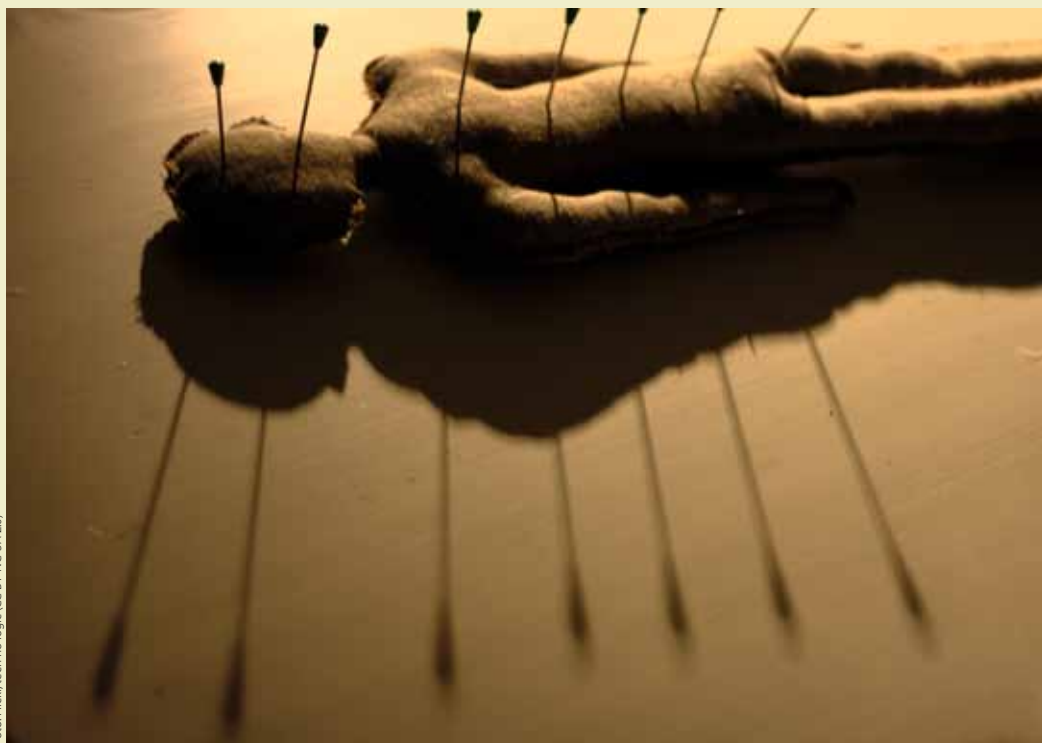

Foto: Flickr, tech no logic (CC BY-NC-SA 2.0)

novidek, šamanů, mágů, zaříkavačů, laických exorcistů, čarodějnic...), který měl způsobit něco na tvoje přání?

6) Stav transu

Dalším nebezpečím, jehož prostřednictvím můžeme padnout do otroctví zlého

ducha, mohou být stavy transu, do kterého se člověk záměrně dostává nebo kterému se otvírá. Je to stav, ve kterém člověk nekontroluje své jednání ani vůli (rozhodnutí, volby). Do tohoto ohrožení se člověk může dostat v okolnostech příznivých pro přijímání satanistických obsahů, ▷

Nezúčastnil ses kurzů reiki, astrologie...?

Foto: Flickr, Alistair Henning (CC BY 2.0)

například při diskotékách, na kterých se hraje hudba techno. Člověk si neuvědomuje, komu se ve stavu transu oddává a co při tom dělá.

Proto si vzpomeň: Neposlouchal jsi hudbu techno, neužíval jsi channellingu (tj. komunikace mezi hmotnými a nehmotnými dimenzemi/světy), transové podoby rychlého učení (např. SITA) nebo jiných rádobyterapeutických nabídek, doporučených některými psychology? Nepodrobil ses hypnóze...?

7) Psychotronika

Ke ztročení může dojít v intelektuální oblasti, když se někdo účastní kurzů nebo hltá literaturu, jen aby si osvojit tajemné poznání, aby se „prohloubil v hlubinách“ neznámého spirituálního světa. Spouta-

nost může být tím závažnější, byla-li součástí kurzu iniciace (zasvěcení) směřující k získání mimořádných schopností.

Proto si vzpomeň: Nezúčastnil ses psychotronických přednášek, kurzů nebo nebyl jsi členem psychotronických skupin? Nezúčastnil ses kurzů reiki, radiestezie, astrologie...? Nečetl jsi tiskoviny typu Věštyně, Neznámý svět, Čtvrtý rozměr, Šaman, Léčitel, Věk vodnáře, Třetí oko...?

8) Satanismus

V tomto případě jde jak o skupiny zahrnující vyznavače satana, tak i o jednotlivce, kteří jsou v duchovním spojení s takovými skupinami nebo přímo se satanem. Základní podobou tohoto spojení je smlouva uzavřená se zlým duchem – podpis cyrografu (= středověká podoba

písemné smlouvy, v pozdějším přeneseném významu forma smlouvy s ďáblem), který mohou doprovázet akty zřeknutí se Boha, víry, křtu... Přestože v počáteční fázi takové spoutanosti člověk může pro sebe získat nějaký užitek (třeba mimořádné schopnosti nebo splnění vlastních tužeb), nakonec vede toto „přátelení se“ k totální zkáze člověka: fyzické, psychické i duchovní.

Proto si vzpomeň: Nebyly v tvém životě okamžiky, kdy ses obracel ke zlému duchu, kdy ses spojoval s „duchem vůdce“, kdy jsi uzavíral smlouvu, kdy ses účastnil satanistických rituálů, kdy jsi navštěvoval koncerty satanistických hudebních skupin nebo kdy jsi poslouchal jejich skladby ze záznamu? Neužíval jsi satanistických znamení (kříž s rameny zlomenými směrem dolů, pentagram, číslo 666, kozlí lebka...)? Neudržel jsi blízký vztah se satanistou?

podle www.vojtechkodet.cz (zkráceno) ■
Zdroj: vojtechkodet.cz/temata/okultismus/co-vede-k-otroceni-zlemu.html

Pán Ježíš je silnější než veškeré zlo a svou smrtí na kříži a vzkříšením zlo přemohl.

Foto: Flickr, angletories (CC BY-NC-ND 2.0)

A pravda vás osvobodí
související body učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Všechny praktiky magie a čarodějnictví, kterými člověk zamýšlí podrobit si skryté síly, aby mu sloužily, a tak dosáhnout nadpřirozené moci nad bližním, byť by to směřovalo i k jeho uzdravení, závažně odporují ctnosti zbožnosti. Takové praktiky jsou ještě více odsouzené, jsou-li spojeny s úmyslem škodit druhým nebo když se dovolávají zásahu zlých duchů. Také nošení talismanů je hodno pokárání. Věštění nebo magie se často užívá ve spiritismu. Proto církev věří před ním varuje. Uchylování se k tzv. přírodním léčebným metodám nesmí vést ani ke vyzvání zlých mocností, ani ke zneužívání důvěřivosti druhých.

Srov. *Katechismus katolické církve*. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2001.

Foto: Wikimedia Commons, SJÚ (CC BY-SA 3.0)

Svátosti, účinná znamení

Svátosti jsou „Boží veledíla“ Nové a věčné smlouvy. Jsou to síly, které vycházejí ze stále živého a oživujícího Kristova těla (srov. Lk 6,19: „Každý se ho snažil dotknout, protože z něho vycházela síla a uzdravovala všechny,“ podobně i Lk 5,17 a Lk 8,46). Jsou to zásahy Ducha Svatého, působícího v jeho těle, jímž je Církev. (podle KKC 16)

Sedm svátostí ustanovených Kristem

Církev skrze Ducha Svatého, který ji uvádí do veškeré pravdy (jak čteme v Janově evangeliu Jan 16,13), postupně rozpoznala tento poklad přijatý od Krista a upřesnila způsob udílení svátostí (viz KKC 1117). Apoštolové a jejich nástupci se stali

správci Božích tajemství (srov. 1 Kor 4,1 a také Mt 13,52). Tak byla Církev schopna během staletí rozpoznat, že mezi jejími liturgickými obřady je jich sedm, které jsou ve vlastním smyslu svátostmi ustanovenými Pánem. Tridentýský koncil zdůrazňuje, že se Církev opírá o učení svatých Písem, apoštolských tradic a o jednomyslné smýšlení otců a vyznává, že všechny (tj. všech sedm) svátosti Nového zákona ustanovil náš Pán Ježíš Kristus.

Znamení informativní a performativní

Svátosti jsou viditelná účinná znamení neviditelné Boží milosti ustanovená Kristem.

I v běžném životě známe pojem znamení. Například dopravní značky jsou znamení. A právě na nich je dobře vidět, že znamení mohou být dvojího druhu: taková, která jen informují o nějaké skutečnosti (informativní), a taková, která

Znamení mohou být dvojího druhu: informativní nebo účinná, která skutečnost mění, přetvářejí.

jsou nějakým způsobem účinná, která skutečnost mění, přetvářejí (cizím slovem se jim říká performativní znamení).

Například značka „pozor zatáčka“ je znamení informativní. Nevytváří novou skutečnost. Zatáčka tam byla již dávno před tím, než silničáři značku umístili. Když ji někdo odmontuje, zatáčka zůstane. A kdyby někdo tuto značku dal na rovný úsek, zatáčka tam stejně nevznikne. ▷

*Svátostiny
vyprošují dobro
na přímluvu
Církve.*

Foto: Flickr, Semilla Luz (CC BY 2.0)

Naopak značky „zákaz vjezdu“ nebo „jednosměrná silnice“ jsou znamením performativním – účinným. Vytvářejí určitou novou skutečnost. Ve chvíli, kdy se značky

osadí, stává se silnice uzavřená nebo jednosměrná. A když se značky odmontují, zákaz vjezdu přestane platit a jednosměrnka přestane být jednosměrnou...

*Svátosti jsou
znamením, která
působí to, co Bůh
ustanovil a slíbil.*

Foto: Flickr, Mike_in (CC BY-NC-ND 2.0)

Magií se člověk snaží něco si vynutit.

Svátosti nejsou jen informativní znamení, ale jsou to znamení účinná. Tuto účinnost mají proto, že jsou ustanoveny Kristem. Například křest jen nenaznačuje, že jsme Boží děti a Boží přátelé, nenaznačuje jen odpuštění hříchů. On to skutečně z Božího ustanovení působí. Říkáme, že svátosti působí *ex opere operato* (tj. prostým udělením) nezávisle na osobní svátosti toho, kdo ji uděluje (většinou kněz nebo biskup). Plody svátostí však závisí na duchovní připravenosti toho, kdo je přijímá (srov. KKC 1127).

Rozdíl mezi svátostí a magií

Svátosti účinkují díky Božímu ustanovení – příslibu. Bůh sám je v Ježíši Kristu ustanovil a my vykonáním svátostného znamení (obmytí vodou a vyslovení křestních slov při křtu, vkládání rukou s modlitbou a pomazání olejem při svátosti biřmování, úkony kajícího a slova rozhřešení ve svátosti smíření, konsekrací slova a přijetí proměněných způsobů při Eucharistii, manželský slib při svátosti manželství, vkládání rukou a modlitba při svátosti kněžství, pomazání a modlitba při svátosti nemocných) dáváme najevo, že o Bohem slíbený účinek stojíme.

V magii se člověk tím, že něco vykoná (magické znamení, slova, úkony), snaží donutit Boha nebo jiné duchovní síly, aby něco vykonali. Jenže Bohu k ničemu nepřinutíš a anděly, kteří Bohu slouží, také ne. A zlí duchové, ti sloužit nebudou – alespoň ne pro tvé dobro.

Svátosti a svátostiny

Na rozdíl od svátostí ustanovených Kristem existují i takzvané svátostiny – například různá žehnání. Ty ustanovila Církve. I když i zde se opírá o slova Ježíše Krista „proste a dostanete“ (Lk 11,9) a také o jeho slova přisuzující zvláštní sílu společné modlitbě. Svátostiny jsou ustanoveny Církví a jako takové nejsou jen prosbou jednotlivce, ale prosbou Církve za ty, kteří jsou žehnáni nebo kteří budou např. požehnané věci používat... Nepůsobí svou vlastní silou tak, jak je tomu v případě svátostí, ale na způsob přímluvy.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Foto: Flickr, JM Rio 2013 (CC BY-NC-SA 2.0), Fernanda Sales

Reviviscence,

oživení svátostí

Jich se to nedotklo, mě ano

V jedné z farností, které jsem měl na starosti, bylo biřmování. Potom byl společný oběd a posezení s biřmovanci a jejich

rodinami. Jedna z maminek při něm začala vyprávět, jak dopoledne prožívala biřmování svých dvou dospívajících dětí: „Je to zvláštní, ale já jsem měla v tom oka-

mžiku pocit, jako bych dnes sama biřmování přijímala. Dokonce se mi zdálo, že na mě to působí daleko intenzivněji než na ta moje děcka, která dnes byla u biřmování. Zdálo se mi, že jen tak koukají kolem, jako by se jich to ani moc netýkalo. Zrovna tak jako já, když jsem byla před pětadvaceti lety sama u biřmování...“ Podobnou zkušenost ten den udělalo ještě několik dalších. Přesněji by se tato zkušenost dala vystihnout slovy: jako by v nich ožilo to, co před několika desetiletími při svátosti biřmování dostali a čeho si tehdy vůbec nevážili. ▷

Foto: Flickr, JM Rio 2013 (CC BY-NC-SA 2.0), Angélica Rocha

... to se může hodit, pokud člověk zjistí, že svátost kdysi přijal nepřipraven, nehodně.

Foto: Flickr, Max Crowe (CC BY-NC 2.0)

Nezrušitelné znamení

Jsou tři svátosti, které může člověk přijmout jen jedenkrát – svátost křtu, biřmování a kněžství (to má tři stupně: jáhenské, kněžské a biskupské svěcení). Podle učení Církve vtiskují duši nezrušitelné znamení. Právě proto nemohou být opakovány. Člověk však toto duchovní znamení (svátostný charakter) nese vtisknuté do duše natrvalo – jednou provždy.

A kdyby svátost křtu, biřmování nebo kněžství někdo přijal sice platně, ale nehodně, mohou tyto svátosti znovu ožít, když bude v budoucnu odstraněna jeho mravní indispozice. Svátostný účinek v takovém případě nastupuje dodatečně. Říkáme tomu znovuožítí svátostného účinku neboli reviviscence.

Někteří teologové se domnívají, že k obdobnému znovuoživení síly obsažené

Svátosti působí tam, kde člověk neklade překážky. Bůh totiž respektuje naši svobodu a nic nám nenutí.

ve svátosti může dojít také v případě svátosti manželství. Znovuoživení může přijít i po mnoha letech. To se může hodit, pokud člověk zjistí, že svátost kdysi přijal nepřipraven, možná dokonce v těžkém hříchu nebo s nezájmem. Nemůže ji sice přijmout znovu, ale to nevadí. Může vytvořit podmínky, aby svátostná milost znovu ožila...

Příprava, dispozice, touha

Svátosti působí tam, kde člověk neklade překážky. Bůh totiž respektuje naši svobodu a nic nám nenutí – ani dary spojené s přijetím svátostí. Překážkou může být to, že člověk svátost přijímá ve stavu těžkého hříchu, ale také nezájem, formalismus. Ten může být způsobený i tím, že člověk vůbec neví, jak velký dar přijímá.

To vysvětluje i příhodu, kterou jsem na začátku popsal – i když při přijímání svátosti samozřejmě nejde jen o „pocity“. Rodiče se společně se svými dětmi účastnili přípravy na biřmování. Zajišťovali jim totiž dovoz a odvoz, a protože přípravy byly z větší části přes zimu, nečekali venku, ale šli si také témata přípravy na biřmování poslechnout. A teprve tam pochopili, jak velké dary Bůh člověku dává ve svátosti biřmování. Začali po nich sami toužit. A pak se zařídili podle rady, kterou jsem jim dal: „Před slavností biřmování jsou zváni k přijetí svátosti smíření nejen biřmovanci, ale i jejich rodiny...! Tím vytvořili podmínky, aby v nich to, co kdysi přijali, mohlo v plné síle znovu ožít.“

Také my můžeme zažít reviviscenci svátostí křtu, biřmování...

Také v nás mohou stále znovu ožít velké dary, které jsme kdysi přijali. Je k tomu potřeba jen dobrá příprava, dispozice (dobrá svátost smíření) a touha.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Svátosti Nového Zákona jsou Kristem ustanovená znamení působivé milosti. Vnější znamení svátosti se skládá ze dvou částí: materie a formy (např. materií Eucharistie je chléb a víno, formou jsou konsekrační slova pocházející od Krista – pozn. redakce).^[De fide]

Svátosti Nového Zákona skutečně obsahují milost, kterou naznačují, a udělují ji těm, kteří se jí neprotiví.^[De fide]

Svátosti působí *ex opere operato* (tj. samotným udělením nezávisle na osobních kvalitách toho, kdo je uděluje – pozn. redakce).^[De fide]

Všechny svátosti Nového Zákona udělují příjemci milost posvěcující.^[De fide]

Každá jednotlivá svátost uděluje specifickou svátostnou milost.^[Sent. comm.]

Křest, biřmování a svěcení kněžstva vtiskují duši nezrušitelné znamení, a proto nemohou být opakovány.^[De fide]

Je-li svátost křtu, biřmování a svěcení kněžstva přijata platně, ale nehodně, po odstranění mravní indispozice znovu ožívá, tj. svátostný účinek nastupuje dodatečně.^[Sent. comm.]

Srov. *Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.*

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecné rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Podvedl sám sebe

Ošidit se dá ledacos. Naše modlitba, příprava na svátosti, duchovní četba, rodina, život s Bohem... Ale koho vlastně okrádáme?

Mladý tesař se oženil s dcerou stavebního podnikatele. Brzy nato se tchán rozhodl, že kariéru svého zetě podpoří.

„Synku,“ pravil, „nechci, abys musel začínat od píky jako já. Chci, abys na mém pozemku postavil ten nejparádnější dům, jaký tohle město vidělo. Postav ho nejlíp, jak umíš, použij ten nejlepší materiál, ať

je to opravdu něco. Až ho dokončíš, předeš mi ho.“

„S tím bych mohl udělat terno,“ pomyslel si zeť. Pospíšil si, aby narychlo vztyčil barák, který by přežil alespoň dvě silnější vichřice. Uzavřel smlouvu s jakýmsi podezřelým obchodníkem a použil na stavbu podřadné dříví, střešní tašky, tvárnice

i cement, ale všechno si účtoval jako nejlepší materiál. Zisk si oba podvodníci rozdělili. Zakrátko zeť předal svému tchánovi klíče od novostavby.

„Je tam ten nejnovější a nejlepší materiál, jaký jsem chtěl“ vyptával se tchán.

„Jistě, otče,“ odpověděl zeť.

„Je to ten nejfajnější barák, co kdo kdy postavil, synku?“

„To se vsad, otče.“

„Výborně, tak kde máš účet? A započítal sis slušný zisk?“

„No..., tady je,“ vypravil ze sebe zeť, „a jo, započítal.“

„Dobrá, napíšu ti šek. Máš s sebou smlouvu?“

Tchán vzal do ruky smlouvu a promluvil: „Vlastně jsem ti neřekl, proč jsem chtěl, aby ten dům byl co nejlepší. Chtěl jsem, aby to bylo něco zvláštního, co bych mohl dát tobě a své dceři z lásky. Na, vem si tu smlouvu a klíče. Ten dům je teď váš. Nastěhuj se do domu, který jsi postavil – pro sebe!“

Mladík se odplížil celý otřesený a zoufalý. Myslel si, že vydělá jmění na účet svého tchána, když použije horší materiál a stavbu všelijak ošidí, ale nakonec podvedl jen sám sebe.

Brian Cavanaugh ■

(„Kolik váží sněhová vločka a jiné příběhy“, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2003; možnost objednání na www.ikarmel.cz)

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Smrtí přestává možnost zásluh a obrácení.^[Sent. cert.]

Bezprostředně po smrti se koná zvláštní soud, při němž se rozhoduje o osudu zemřelých.^[Sent. fidei prox.]

Nebeská blaženost trvá věčně.^[De fide]

Stupeň nebeské blaženosti je u jednotlivých oslavených rozdílný podle stupně jejich zásluh.^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

... kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále.

(Mt 7,24)

Umučení tří kartuziánských převorů v Londýně v roce 1535 (autor obrazu: Dom Pedro Subercasseaux O.S.B.)

Foto: archiv MSI

Pohnutá historie katolicismu v Anglii

Anglie byla jednou z prvních zemí Západu, do které byli vysláni misionáři. Papež svatý Řehoř I. Veliký poslal v 6. století na ostrov obydlený germánskými národy Anglů a Sasů misii. V jejím čele stál svatý Augustin (nesplette si ho se známým církevním otcem), jenž byl rovněž prvním arcibiskupem z Canterbury (katolickým anglickým primasem). Zároveň s římskou misí evangelizovali Anglii irští mniši, duchovní synové svatého Patrika, apoštola Irska.

Když nasloucháme událostem z pohnutých dějin katolické církve v Anglii, můžeme uvažovat o tom, co jsme my sami ochotni obětovat pro svou víru a také nakolik si vážíme náboženské svobody, kterou v současnosti máme.

Země velkých osobností a světců

Ve středověku byla Anglie plnoprávnou součástí latinské *christianitas* (společenství křesťanských národů). Dávala Církvi velké teology a učitele Církve (například svatého Anselma z Canterbury na přelomu 11. a 12. století), velké křižáky (legendární král Richard Lví srdce) a velké světce (například svatý Tomáš Beckett, arcibiskup Canterbury zavražděný v roce 1172 na přání krále Jindřicha II.). Canterburská katedrála, místo mučednické smrti svatého Tomáše Becketta a místo uložení

jeho relikvií, byla jedním z nejznámějších poutních míst nejen v Anglii, ale i na celém Západě. Poutě na toto místo daly ve 14. století Geoffreyovi Chaucerovi impuls k napsání *Canterburských povídek*, považovaných za počátek anglické národní literatury.

Pronásledovatel začal jako „obránce víry“

Když v roce 1517 začala na kontinentu reformace, v Anglii panoval král Jindřich VIII. Tento vládce byl velmi kritický k učení Martina Luthera. Nejenže zatížil státním zákazem (pod trestem smrti) propagaci reformačních myšlenek ve svém království, ale také se sám snažil o vlastní vklad do boje proti názorům německého reformátora. Jindřich VIII. proto napsal *Traktát na obranu sedmi svátostí*, obsahující katolickou nauku o svátostech (nebo tento traktát alespoň vydal pod svým jménem – dnes se považuje za pravděpodobné, že skutečným autorem byl kancléř Jindřicha VIII., vynikající státník a velký humanista Tomáš More). Jako projev uznání udělil papež Lev X. anglickému králi za jeho zásluhy při obraně Církve oficiální titul *defensor fidei*, „obránce víry“ (notabene používaný až dodnes

každým anglickým a britským monarchou už dávno poté, co angličtí panovníci skoncovali s „papežskými bludy“...).

Jedno přání, jedna slabost a nerozlučitelnost manželství

Král Jindřich VIII. měl jedno přání a jednu slabost. Tím prvním bylo mít syna, následníka trůnu. Tím druhým – nevázaný život. Důsledek těchto dvou věcí byl milostný román s Annou Boleynovou, jednou z dvorních dam jeho ženy Kateřiny Aragonské. Jindřich VIII. se pokoušel získat od Říma zneplatnění manželství s Kateřinou (s níž měl jednu dceru, budoucí královnu Marii I.). Papež však trval na tom, že královo manželství je platné, a proto nerozlučitelné. Neustoupil politickým zájmům a královským choutkám nehodlal vyhovět.

Krutě pronásledoval ty, kteří vytrvali ve věrnosti nástupci svatého Petra.

Jindřich VIII. se pokoušel získat od Říma zneplatnění manželství. Papež však trval na tom, že královo manželství je platné, a proto nerozlučitelné.

Anglický král Jindřich VIII. se svou první manželkou Kateřinou Aragonskou

Foto: Flickr, mharrsch (CC BY-NC-SA 2.0)

Když ne papež, tak já sám...

V této situaci se anglický vládce rozhodl povolit si rozvod sám. V roce 1534 zrušil jednotu s Apoštolským stolcem a katolickou církví. Prohlásil se za hlavu církve v Anglii a publikoval takzvaný akt svrchovanosti. Tento dokument vyžadoval ode všech, včetně biskupů, přísahu věrnosti králi Jindřichovi jako „hlavě církve v Anglii“. Odmítnout tuto přísahu, čili jinými slovy setrvat v jednotě všeobecné katolické církve, znamenalo trest smrti.

Dodejme, že Jindřich VIII. se až do své smrti považoval za pravověrného katolíka. Popírání reálné přítomnosti Krista ve svátosti oltářní či popírání svátosti smíření (což dělali protestanti) trestal smrtí. Na druhou stranu krutě pro-

následoval ty, kteří vytrvali ve věrnosti nástupci svatého Petra. Bezohledně potlačoval přítomnost katolické víry a kultury v Anglii. Rušil kláštery, aby si naklonil šlechtu, která konfiskovala jejich majetek. Kulturní a duchovní bohatství Církve bylo ničeno nejen za Jindřichovy vlády, ale zvláště za jeho nástupce Edvarda VI., který anglikánskou církev „protestantizoval“, což se projevilo mimo jiné i odmítnutím soch a obrazů; vyvolal tak skutečný ikonoklasmus – obrazoborectví. Ničení padly za oběť mimo jiné relikviář svatého Tomáše Becketta v Canterbury a obraz Panny Marie z Walsinghamu, největší mariánské svatyně v Anglii.

Jedni ze strachu poslechlí, jiní rekli „non possumus“

Je třeba přiznat, že rozhodující většina anglických biskupů, v čele s canterburským arcibiskupem Thomasem Cranmerem, který se později projevil jako stou- ▶

Foto: archiv MSI

Také sv. Tomáš More zemřel v londýnském královském žaláři v pevnosti Tower

penec protestantismu, podlehla nátlaku a složila podle aktu svrchovanosti přísahu věrnosti králi jako hlavě církve v Anglii. Ale mezi těmi, kteří choutkám krále a jeho záměru rozbít jednotu Církve odvážně řekli „*non possumus*“ (česky „nemůžeme“), jsou výrazné dvě postavy: svatý Jan Fisher, rochesterský biskup, a svatý Tomáš More. Oba byli v roce 1935 svatořečeni papežem Piem XI. jako mučedníci pro víru.

Kardinálský purpur rudy jako krev

Právě rochesterský biskup byl jediným anglickým biskupem, který stál ve dnech zkoušky nekompromisně za pravdou, zachoval věrnost nástupci svatého Petra a zaplatil tak nejvyšší cenu. Jako „zrádce“ byl vsazen do vězení v Toweru, kde měl čekat na proces a jistou popravu. Až za zdmi vězení se k němu dostala zpráva, že ho papež Pavel III. jako znamení své přízně a uznání jeho nekompromisnosti povýšil ke kardinálské důstojnosti. V případě Jana Fishera však kardinálský purpur nebyl jen symbolickou připomínkou mučednické krve, byl předpovědí neda-
lelé budoucnosti.

Když my klesneme, jak mohou druzí zůstat stát?

Kardinál Fisher měl být přinucen podvolit se a do jeho vězeňské cely byla vyslána několikačlenná delegace složená z bis-

Z dopisu dceři Markétě

napsaného z vězení svatým Tomášem Morem

Dobře vím, Markéto, jak nevhodný byl můj dosavadní život a že bych si zcela zasloužil, aby mě Bůh opustil. Přesto však nepřestanu, vždycky budu důvěřovat a pevně doufat v jeho nesmírnou dobrotu. Vždyť až dosud mi jeho svatá milost dávala sílu, abych raději pohrdl z celé duše veškerým majetkem, příjmy i samotným životem, než abych přísahal proti svému svědomí. (...) Nechci se vzdát důvěry v dobrotivost Boží, má drahá Meg, i když cítím, jak jsem slabý a křehký. A i kdybych pozoroval, že strachem a zděšením už už klesám, vzpomenu si, jak svatý Petr při jediném závanu větru začal tonout, protože měl malou víru, a udělám, co udělal on. Zavolám na Krista: „Pane, zachraň mě.“ (Mt 14,30) A doufám, že vztáhne ruku, uchopí mě a nedovolí, abych se utopil. (...) Neklesej tedy na mysl, drahá moje dcero, a neměj přílišnou starost, ať se mi v tomto světě stane cokoliv. Nemůže se stát nic, co Bůh nechce. Avšak cokoliv on chce, i když se nám to zdá sebehorší, je ve skutečnosti to nejlepší.

(překlad podle Denní modlitba církve, sv. 111, Praha; Česká liturgická komise, 1987, str. 905nn.)

Foto: archiv MSJ, Flickr, nadjablum (CC BY 2.0)

„Jakou můžeme mít naději, že druzí budou stát, jestliže my klesneme?“

kardinál Jan Fisher

kupů, kteří se dali zlomit a složili přísahu v aktu svrchovanosti; ti kardinála přemlouvali ke stejnému činu. On jim však odpověděl: „Myslím, že spíš máte držet pospolu a odmítat ona hrubá a protiprávní nařízení a škody, které jsou působeny naší společné Matce, Kristově církvi, než abyste jakýmkoli přemlouváním tomu napomáhali nebo to podporovali... Jsme obleženi ze všech stran a jen s obtížemi můžeme nepříteli uniknout. Když vidíme, že začal Boží soud, jakou můžeme mít naději, že druzí budou stát, jestliže my klesneme? Tvrz byla zrazena dokonce i těmi, kteří ji měli hájit.“

Rozsudek byl vynesen 17. června roku 1535. Kardinál Fisher byl uznán vinným zradou státu a byl odsouzen na smrt „oběšením, roztržením a rozčtvrcením“. Ve své poslední řeči před soudci kardinál Fisher řekl: „Když teď hovořím otevřeně, co soudím o věci královské svrchovanosti, myslím si – a vždy jsem tak smýšlel a naposled to prohlašuji –, že jeho výsost nemůže spravedlivě takovou svrchovanost nad Kristovou církví žádat tak, jak to učinila nyní. Nevídáno neslycháno, aby před ním nějaký vládce usiloval o takovou důstojnost. Jestliže se král v současnosti pustí do této neslychané věci, zcela jistě tím vyvolá strašlivý hněv Všemohoucího ke škodě své duše a mnoha dalších, jako i zhroucení tohoto království, jež mu bylo svěřeno.“

Boží mlýny...

Poprava kardinála Jana Fishera byla vykonána 22. června roku 1535. Král mu udělil „milost“: měl být okamžitě stát místo původního oběšení, roztržení a rozčtvrcení... Když kardinál vstoupil na popraviště, pomodlil se *Te Deum* a žalm *Tobě jsem, Bože, důvěřoval*. Zřejmě ne náhodou byl stát o svátku svatého Albana, prvního mučedníka pro víru na území Anglie.

Podle některých zpráv, dřív než byla hlava mučedníka Jana Fishera napíchována na londýnském mostě na kopí (to

Oltář sv. Jana Fishera v londýnském kostele Všech svatých a jeho dobová podobizna (vpravo)

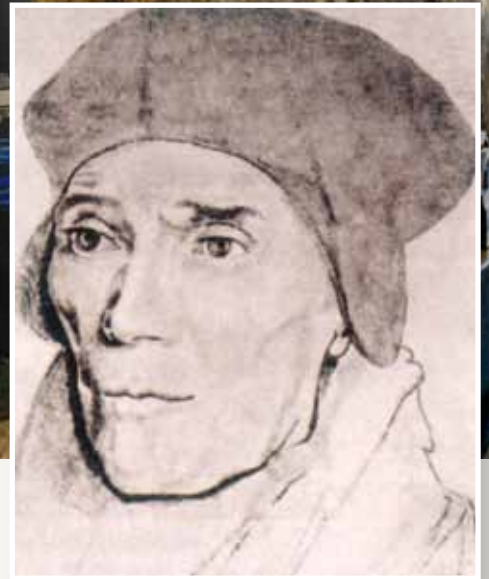

Foto: 2x archiv MŠ!

byla tehdy obvyklá praxe u odsouzenců za zradu státu), byla zanesena Anně Boleynové. Ta, když ji viděla, měla říci: „Je to ta hlava, která tak často mluvila proti mně? Už víc škody nenadělá!“ Potom mučedníkovu hlavu zpolíčovala. V tu chvíli netušila, že následující rok bude ona sama stát na popravišti z rozkazu Jindřicha VIII., který ji obžaluje ze zrady (skutečným důvodem bylo, že kráľi nedala mužského potomka, a Jindřich se chtěl opět ženit).

Svatý Tomáš More, věrnost intelektuála

Dne 1. července roku 1535 byl k trestu smrti odsouzen Tomáš Morus (latinizovaná podoba příjmení More – pozn. red.). Podobně jako kardinál mučedník, i sir Thomas More během svého soudního procesu odvážně vyjadřoval své přesvědčení, že akt svrchovanosti je de facto aktem zrady – zrady jednoty Církve, dílem bezpříkladného bezpráví, radikálním rozchodem nejen s Církví, ale i s celou budoucností Anglie.

Když „nestranní“ soudci – mezi nimiž byli Thomas a George Boleynovi, otec a bratr Anny Boleynové – poukazovali na to, že téměř všichni angličtí biskupové bez výjimky (onou výjimkou byl kardinál Fisher) přísahali na akt svrchovanosti, Morus odpověděl: „Budeme-li držet svůj názor pomocí důkazů, svědectví a argumentace – můj názor bude mnohem silnější než váš, protože mám na své straně celý zbytek křesťanstva.“ Připomínal, že Církev není jen žijící pokolení, ale je to také triumfující Církev, svědectví všech svatých, všech koncilií, celých dějin Církve v Anglii.

Když pak padl rozsudek smrti, projevil More ve své poslední řeči přesvědčení, že svrchovanost nemůže v Církvi náležet laikovi, ale „právoplatně náleží římskému Stolci, protože byla na zemi osobně předána naším Pánem svatému Petrovi a jeho nástupcům, a podobně jako Londýn nemůže ustanovit zákon, který by byl v rozporu se zákonem anglického království, tak ani Anglie nemůže ustanovit zákon, který by byl v rozporu se všeobecným zákonem Kristovy katolické církve.“ Dodal, že pro Anglii se odmítnutí poslušnosti římskému biskupovi rovnalo neposlušnosti dítěte vůči rodičům.

Exekuce sira Tomáše Mora se konala 6. července roku 1535. Podle očitých svědků si Morus až do konce zachoval duchovní klid a pohodu.

Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? (Mt 16,26)

Kostel Všech svatých v Londýně (nahore vyobrazení anglického prvomučedníka Albana)

Foto: 4x archiv MSI

Mučednictví londýnských kartuziánů

Ještě dříve než byla odhalena „zrada“ biskupa Fishera a kancléře Tomáše Mora, ukázalo se, že „hroznými nepřáteli“ království jsou kartuziáni, řeholníci z přísného kontemplativního řádu. Čím se mniši, uzavření ve svých celách, kde byli pohrouženi do modlitby a askeze, stali nepřáteli anglického krále? Důvod byl týž jako v případě Mora a rochesterského biskupa: odmítli přísahu, která uznávala Jindřicha VIII. za „hlavu církve v Anglii“.

Dne 20. dubna roku 1535 byli uvězněni John Haughton, Augustine Webster

a Robert Lawrence, převorové v Londýně, Bauvale a Axelhome. Byli vsazeni do Toweru. Uvěznění řeholníci s rozhodností odmítli složit přísahu, kterou po nich požadovali. Odpovídali, že bázeň před Bohem je drží, aby neopustili svou Církev.

Kruté mučení

Trest pro kartuziány za věrnost katolické církvi byl strašlivý. Podobně jako tisíce dalších anglických mučedníků i oni museli projít krutým mučením. Odsouzení byli nejprve přivázáni na koně a vlečeni tři míle na místo svého mučení.

Relikvie mučedníků v Tyburnském konventu v Londýně

Církev není jen žijící pokolení, ale je to také triumfující Církev, svědectví všech svatých, všech koncilů, celých dějin...

Popravu, která se konala 4. května roku 1535, popsal očitý svědek exekuce: „Bylo zvoleno tlusté lano, aby se John Houghton hned neudusil a nezemřel příliš brzy. Stoličku podtrhli a šlechtný řeholník, jenž pro mnohé vykonal tolik dobra a který nikomu neublížil, visel na šibenici jako zločinec. Potom došlo k nehorší části, neboť nepřišla žádná milost a příšerný rozsudek měl být vykonán do všech podrobností. Lano bylo přeseknuto a tělo spadlo těžce na zem. John Houghton ještě žil. Byl z něj strhán hábit a byl položen na prkno. Potom zasadil kat odsouzení ránu ostrým nožem do břicha, vytrhl jeho vnitřnosti a hodil je do připraveného ohně. Ubohý mučedník byl celou tu dobu při vědomí. Bylo slyšet, jak volal: ‚Ó, nejsvětější Ježíši, smiluj se nade mnou v této hodině!‘“ Nakonec, když se popravčí chystal vyrvat srdce z jeho hrudi, řeholník promluvil znovu. Němec Antonius Rescius, který se později stal pomoc-

Replika šibenice ve Svatyni mučedníků v Tyburnském konventu, Londýn

ným biskupem ve Würzburgu, byl velmi blízko, a tak uslyšel jeho poslední slova: „Dobrý Ježíši! Co uděláš s mým srdcem?“

Co prospěje člověku, když získá celý svět...

Když blahoslavený John Houghton vydechl naposledy, popravčí mrštil mučedníkovi do tváře jeho vlastní vyrvané srdce. Stejně zahynuli i blahoslavený Augustine Webster, Robert Lawrence a Richard Reynolds. Každý z nich viděl nelidské mučení, které musel podstoupit ten před ním. Každému bylo také slíbeno zmírnění trestu, jestliže složí přísahu Jindřichovi VIII. coby „hlavě církve v Anglii“. Tak málo – mohlo by se zdát – se po nich vyžadovalo. Pár slov... Ale jak praví Písmo: „Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“ (Mt 16,26)

Aby se dalo všem kněžím v anglickém království jasně na srozuměnou, co znamená setrvat ve věrnosti papeži, byly rozčtvrcené ostatky kartuziánů rozeslány

Věznili je v nelidských podmínkách: byli přibiti ke zdi s železnými obručemi na krku a na nohou...

do čtyř částí státu. Pro postrach zbylým londýnským kartuziánům byla k bráně jejich řeholního domu přibita useknutá zkrvavená ruka převora, blahoslaveného Johna Houghtona. Jeho bratřím bylo dovoleno pohrbit ji až tehdy, když sama v důsledku hniloby odpadla z hřebíků.

Násilí se stupňuje

Tím však mučednictví řeholníků kartuziánů neskončilo. Krátce po exekuci jejich převora nařídily královské úřady uvěznit další tři londýnské řeholníky: blahoslaveného Humphreya Middlemora, blahoslaveného Williama Exmewa a bla-

hoslaveného Sebastiana Newdigata. Byli vsazeni do vězení v Newgate, kde byli drženi v nelidských podmínkách: byli přibiti ke zdi s železnými obručemi na krku a na nohou, a to tak, že nemohli ani ležet, ani sedět, ani vzpřímeně stát. Jejich exekuce, která proběhla podobným způsobem jako poprava jejich převora, byla vykonána 19. června roku 1535.

O tři roky později, 17. prosince roku 1538, papež Pavel III. promulgoval exkomunikační bulu Jindřicha VIII., vypracovanou již v srpnu 1535.

Grzegorz Kucharczyk ■

Foto: Flickr, Dr. Jaus (CC BY-NC-ND 2.0)

Pohled ze Staroměstské mostecké věže na pražské působiště sv. Edmunda Kampiána – Klementinum s kostelem Nejsv. Salvátora (uprostřed)

V Praze knězem, v Anglii mučedníkem

Další stránku martyrologia anglických katolíků otevřela vláda Alžběty I., mladší dcery krále Jindřicha VIII., který se prohlásil za hlavu anglické církve (viz přecházející článek), – začala v roce 1558 a trvala až do roku 1603. Za udržování jednoty s papežem hrozil kněžím trest smrti. Stovky anglických kněží i laiků zaplatily svým životem za věrnost Církvi a její jednotě. Patřil k nim i jezuita otec Edmund Kampián, kanonizovaný v roce 1970 papežem Pavlem VI.

Začal se ptát...

Budoucí mučedník Edmund Kampián se narodil v roce 1540 a patří k intelektuální elitě alžbětinské doby v Anglii. Už ve věku 17 let se stal členem starobylého kolegia svatého Jana na univerzitě v Oxfordu. Byl loajálním poddaným královny Alžběty I. a věřícím anglikánské církve, a v roce 1568 se dokonce stal anglikánským jáhnem. Vždy prohlašoval, že tím prvním – tedy loajálním poddaným královny – zůstal až do konce. Ale kvůli svému nejbližšímu příteli Gregorymu Martinovi, který emigroval do Francie,

aby tam vstoupil do anglického katolického semináře, začal cítit pochybnosti. Ptal se, zda jako anglikán skutečně patří do jediné, pravé, všeobecné, apoštolské Církve. Intenzivní teologické studium, ale především modlitba ho dovedly k závěru, že přísaha Alžbětě I. jako hlavě církve v Anglii byla počátkem špatné cesty. Emigroval do Francie.

Návrat do Církve a návrat do Anglie

Kampián se vrátil do katolické církve a byl to návrat radikální. Katolickou víru

vyznal v Douai, anglickém duchovním semináři ve Francii. Vydává se na pout do Říma, kde poznává Tovaryšstvo Ježíšovo. V Římě vstupuje do řádu svatého Ignáce z Loyoly a stává se jezuitou.

Noviciát absolvoval v letech 1573–1574 v jezuitské koleji v Brně, potom byl poslán do Prahy. Šest let vyučoval jako profesor rétoriku a filozofii na univerzitě ve staroměstské koleji Klementinum. Naučil se přednášet nejen latinsky, ale i česky.

*Začal se ptát, zda
jako anglikán
skutečně patří
do jediné, pravé,
všeobecné,
apoštolské Církve.*

Podobizna sv. Edmunda Kampiána (Campion)

Kampiánovo umučení

Foto: Flickr, gashwin (CC BY-NC-ND 2.0)

V Praze byl vysvěcen na kněze pražským arcibiskupem Antonínem Brusem z Mohelnice a 8. září 1578 sloužil svou první mši svatou v univerzitním kostele Nejsv. Salvátora. Při pražské jezuitské koleji také založil první českou Mariánskou družinu. Napsal dvě dramatická díla o sv. Václavovi a o králi Saulovi, které pod jeho vedením uvedli studenti jezuitského gymnázia. V Praze působil až do roku 1580.

Brzo nato je spolu se svým řeholním bratrem Robertem Personsem vyslán do své vlasti, aby tam pracoval pro „podzemní“ Církev. Dobře tušil, co ho v Anglii čeká. Pro katolického kněze, který se vydal na misi do Anglie, bylo jen otázkou času, kdy skončí na popravišti. Napsal: „Pokud jde o mě, je všechno uzavřeno. Přinesl jsem dobrovolnou oběť sebe sama ke slávě Božího majestátu, pokud jde jak o život, tak o smrt. To je totiž vše, po čem toužím.“

Rok působení a pak smrt

Otec Kampián se 25. června roku 1580 dostává inkognito do přístavu v Doveru. Rok tajně slouží mše svaté a uděluje svátosti anglickým katolíkům. Tehdy také píše *Decem rationes* (Deset důvodů) na obranu katolické víry proti uzurpátorskému panování anglického státu. V roce 1581 po své poslední mši svaté v Leford Grande u Oxfordu je zatčen. Trest za „zrádcovskou“ činnost, které se otec Edmund Kampián dopustil, byl jediný: mučení a smrt.

Dříve než byl tento rozsudek vykonán, obrátil se anglický jezuita na soud a shromážděnou veřejnost slovy, která by mohla být slovy všech anglických mučedníků: „Když zatracujete nás, zatracujete

V Brně absolvoval noviciát, v Praze se připravoval na kněžství, zde byl vysvěcen na kněze...

všechny své předky. Všechny minulé kněze, biskupy i krále. Vše, co bylo kdysi slávou Anglie, výspy světců. Bůh žije. Budoucí generace budou žít. Jejich úsudek nepodléhá nátlaku jako úsudek těch, kteří nás nyní chtějí odsoudit k smrti.“

Modlil jsem se a modlím se za královnu

Rozsudek byl vykonán 1. prosince roku 1581 na věhlasném londýnském popravišti Tyburn, na místě poprav mnoha anglických svědků víry.

Když kat už před posledním mučením naposled požádal odsouzence, aby poprosil Alžbětu I. o odpuštění, svatý Edmund se ho zeptal, jak královnu urazil. Dodal, že je nevinný a za královnu se vždy modlil a stále se za ni modlí – to že jsou jeho poslední slova.

Světec se vztahem k českým zemím

Když papež Pavel VI. prohlásil v roce 1970 Edmunda Kampiána za svatého, nevzbudilo to v tehdejší Československu žádnou mimořádnou pozornost. Tato velká osobnost dosud v České republice čeká

na své „objevení“. Přitom k naší zemi má Kampián bezprostřední vztah. Na Moravě se připravoval na své řeholní působení – v Brně absolvoval řeholní noviciát. V Praze se připravoval na kněžství, zde během studií zakládal takzvané mariánské družiny, zde byl vysvěcen na kněze, zde prožil většinu svého kněžského a řeholního života. A zde se také upevnilo jeho rozhodnutí jít kamkoliv, kde ho bude Církev potřebovat, i kdyby ho to mělo stát život. Je vzorem důslednosti, s jakou šel za pravdou, když ji poznal. Je také vzorem obětavosti pro Boží věc a pro Církev. Je vzorem lásky a odvahy. Jde o osobnost pro naši zem tak významnou, že se jí v časopise *Milujte se!* budeme v budoucnu ještě podrobněji věnovat...

Svatý Edmunde Kampiáne, přimlouvej se za nás!

Grzegorz Kucharczyk
(upraveno, poslední odstavec
doplněn redakcí) ■

... zde se také upevnilo jeho rozhodnutí jít kamkoliv, kde ho bude Církev potřebovat, i kdyby ho to mělo stát život.

Cesta ke svatosti je pro každého...?

Foto: Lenka Příková

Když se jednou sv. Tomáše Akvinského zeptali, co je potřeba k tomu, stát se svatým, odpověděl: Stačí chtít! Na jednoduchou otázku jednoduchá odpověď, mohli bychom říci. Nicméně víme, že se svatostí to zase tak jednoduché není. Především je třeba si položit otázku, co to vlastně znamená být svatý?

Jednoduše se dá říci, že být svatým znamená žít naplno své křesťanské povolání. Tedy milovat Boha nade všechno a svou lásku k Bohu uskutečňovat – materializovat – skutky v každodenním životě.

Prvotní Církev tomuto pojetí svatosti rozuměla univerzálně. Všichni křesťané v té době usilovali o to, aby se Kristův život stal jejich životem. Vzpomeňme jen na to, kolik jich v době pronásledování ze strany římských autorit prolilo pro víru svou krev. Ale nejen v tomto ohledu. Už jenom úžasná rychlost, kterou se víra šířila po všech místech Římské říše, svědčí o tom, že první křesťané chápali povolání ke svatosti jako něco každému z nich vlastního. Víra se totiž nešířila pouze kázáním sv. Pavla a dalších apoštolů, ale především svědectvím života a práce těch, kteří v Krista v době prvotní Církve uvěřili.

Postupně ale v dějinách docházelo k tomu, že se svatost stala určitým privilegiem. Nebyla určena pro každého. Svatým se mohl stát kněz nebo řeholník, tedy ten,

kdo se pomocí zsvěcení odpoutal od starosti obyčejného života. Rolníci, ženy starající se o domácnost, učitelé, obchodníci, řemeslníci, právníci a později vědci, dělníci a mnozí další žijící uprostřed světa jako by nemohli na svatost dosáhnout. Pokud se o svatosti pro ně uvažovalo, tak pouze aplikací řeholního života do laického světa. Obyčejní lidé tak měli žít jakýsi napůl zsvěcený život v prostředí, ve kterém se běžně nalézali. Měli pracovat, aby se pak mohli věnovat zbožným věcem.

Znovuobjevení všeobecného povolání ke svatosti a apoštolátu

Tato představa „klerikalizované svatosti“ byla všeobecně rozšířena a přijímána prakticky až do 20. století. Teprve

s Druhým vatikánským koncilem byla znovu objevena doktrína všeobecného povolání ke svatosti a k apoštolátu, tedy nejen povolání osob Bohu zasvěcených, ale celého Božího lidu: kněží, řeholníků, zasvěcených osob, ale také laiků, obyčejných věřících žijících uprostřed světa. Nicméně ještě mnoho let před koncilem poznal na základě Božího vnuknutí jeden mladý španělský kněz to, co o téměř 40 let později koncil slavnostně vyhlásil. Tedy že ke svatosti jsme povoláni všichni, bez ohledu na stav, postavení, pohlaví, rasu, barvu pleti nebo barvu vlasů. Všichni se můžeme stát svatými tam, kde jsme. Dokonce obyčejná uklízečka plnící s láskou svou každodenní práci a své povinnosti vůči Bohu a bližnímu může být mnohem světlejší a blíže Bohu než řeholník, který tyto věci zanedbává. K tomu, aby se člověk stal svatým, není potřeba nějakého zvláštního zasvěcení, ale stačí křestní milost.

Opus Dei a svatost pro každého

Proto vzniklo Opus Dei. Svatý Josemaría Escrivá, onen kněz, kterému dal Bůh vidět univerzálnost povolání ke svatosti, tomuto Božímu přání obětoval celý svůj život. Ve *Výhni* (česky vydalo nakladatelství Cesta v roce 2001 – pozn. red.) napsal: „Vše pro lásku! To je cesta svatosti a štěstí. S tímto hlediskem musíš čelit své duševní práci, svým nejvznešenějším duchovním úkolům i těm nejprostším věcem, které musíme konat všichni, a budeš žít v míru a radosti.“ A přesně o to jde. Povolání ke svatosti není nějakým pouhým morálním imperativem. Je výzvou k životu, který vede každého člověka k radosti a štěstí.

Raně křesťanské baptisterium (Bardo National Museum, Tunis)

Foto: Flickr, archer10 (Dennis) (CC BY-SA 2.0)

Být svatým znamená žít naplno své křesťanské povolání...

... tedy milovat Boha nade všechno a svou lásku k Bohu uskutečňovat – materializovat – skutky v každodenním životě.

Foto: Vojtěch Novák

Čím blíže jsme Bohu, tím jsme šťastnější. To ale vyžaduje ono chtít, o kterém jsme mluvili na začátku. Přijmout před Bohem svoji slabost, ale účinně s ní bojovat. „Svatost spočívá v boji, ve vědomí, že máme své chyby, a ve snaze hrdinsky se jim vyhýbat. Svatost spočívá – a na tom trvám – v překonání uvedených nedostatků. Přesto však zemřeme plni chyb... Kdybychom si mysleli, že ne, byli bychom, jak jsem již řekl, domýšliví,“ zní další bod *Výhně*.

Proto Opus Dei pomáhá lidem objevovat Krista v běžných situacích jejich každodenního života. Pomáhá jim nezapomínat, že právě to, co zrovna děláme, je vždy příležitostí setkat se s Bohem, posvětit sebe i ostatní. Milovat Boha nade všechno se tak nemůže omezovat jen na plnění určitých zbožných úkonů. Ty jsou důležité, ale nejsou všechno. Jde o to, abychom plnili svoje každodenní povinnosti jako Boží děti, tedy lidé, kteří si uvědomují svou lidskou důstojnost >

Rychlost, kterou se víra šířila po všech místech Římské říše, svědčí o tom, že první křesťané chápali povolání ke svatosti jako něco, co je každému z nich vlastní.

„Svatost spočívá v boji, ve vědomí, že máme své chyby, a ve snaze hrdinsky se jim vyhýbat.“

sv. Josemaría Escrivá

Foto: Flickr, austinanomic (CC BY-ND 2.0)

a zároveň to, že jsou před Bohem jako malé děti. Říká to už svatý Pavel v 1. listě Korintánům: „Ať jíte, ať pijete nebo cokoli jiného děláte, všechno dělejte k Boží oslavě.“ (1Kor 10,31).

Důležité místo v každodenním životě zaujímá studium a profesionální práce. Proto svatý Josemaría hovořil o důležitosti práce na cestě ke svatosti: „Profesionální práce – a také práce v domácnosti

je významnou profesí – je svědectvím o lidské důstojnosti, příležitostí k rozvoji vlastní osobnosti, poutem, které nás váže k ostatním, zdrojem prostředků a příležitostí ke zlepšení života naší společnosti i podporou pokroku celého lidstva. Pro křesťana se tyto obzory značně rozšiřují, neboť práce, přijatá Kristem jako vykoupená a vykupitelská skutečnost, se mění v prostředek svatosti a cestu ke svatosti, v konkrétní posvěcující a posvěcený úkol.“

Co to tedy ale znamená být svatý? Znamená to být svobodný a šťastný z vědomí Boží blízkosti a lásky. Znamená to také činit šťastnými druhé. Obětovat svůj život pro druhé, aby jejich cesta životem byla o něco příjemnější. Znamená to usmívat se, když se nám nechce, sloužit druhým, když bychom se chtěli věnovat svým věcem, věnovat čas Bohu, i když si myslíme, že toho máme hodně a nestíháme. To všechno je boj o svatost. Svatým bude člověk pouze v nebi, ale stojí za to pokoušet se o to už tady na zemi, protože to znamená být s přáteli, s Kristem, který má být našim nejlepším přítelem, s lidmi, kteří jsou nám blízcí, a toužit po skutečně velikých věcech. Svatost před námi otevírá obrovský ideál. Ideál, pro který stojí za to žít, ideál větší a lepší, než nám nabízí tento svět.

Opus Dei v České republice

Právě k objevení tohoto ideálu vede formace, která je poskytována v centrech Opus Dei. V naší zemi jsou tato centra v Praze a Brně (jsou vždy zvlášť centra pro muže a zvlášť pro ženy), kde také nabízejí ubytování pro studenty nebo studentky bez ohledu na jejich vyznání. V těchto centrech ti, kteří o to mají zájem, tedy bydlící a všichni, kteří na formaci docházejí – studenti, pracující, svobodní nebo ženatí –, dostávají podporu k tomu, aby byli lepšími křesťany nebo lepšími lidmi. Organizují se různé duchovní a formační aktivity, které směřují k poznání a prohlubování víry, ke zlepšení po lid-

„Svatost spočívá – a na tom trvám – v překonání nedostatků. Přesto však zemřeme plni chyb... Kdybychom si mysleli, že ne, byli bychom domýšliví.“

sv. Josemaría Escrivá

Foto: Flickr, Jeremy Wilburn (CC BY-NC-ND 2.0)

Opus Dei pomáhá objevovat lidem Krista v běžných situacích jejich každodenního života.

Mnoho let před koncilem jeden mladý španělský kněz poznal na základě Božího vnuknutí, že ke svatosti jsme povoláni všichni.

sv. Josemaría Escrivá de Balaguer

Narodil se 9. ledna 1902 ve španělském Barbastru. V roce 1925 byl vysvěcen na kněze. Dne 2. října 1928 z Božího vnuknutí založil Opus Dei. Zemřel v Římě 26. června 1975. Když poprvé 23. dubna 1946 přijel do Věčného města, zůstal celou noc v kleče usebrán v modlitbě na balkóně bytu, ze kterého byla vidět okna papežského apartmá. Taková byla jeho láska ke Svatému otci. Když se o tom někteří zmínili v římské kurii, mnozí jej považovali za blázna a posmívali se mu. Svatý Josemaría s tím souhlasil, označoval se za člověka, který bláznivě miloval Ježíše Krista.

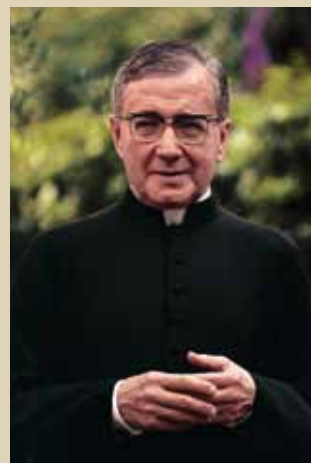

Foto: Opus Dei

*„Ať jíte, ať pijete nebo cokoli jiného děláte, všechno dělejte k Boží oslavě.“
(1 Kor 10,31)*

Foto: P. Krzysztof Dzedek

ské a duchovní stránce. Formace pomáhá druhým, aby lépe pracovali, studovali, a to nejen na nějaké teoretické rovině, ale skrze osobní duchovní vedení, které poskytují kněží Opus Dei a také laici.

V centru Opus Dei se také pomáhá druhým, aby objevili křesťanské povolání k apoštolátu. Tedy předávat to, co jsme dostali. Proto se lidé z Opus Dei snaží vzbudit v druhých vědomí potřeby předávat radost z víry a učení Ježíše Krista. Především příkladem vlastního života a osobním apoštolátem. Opus Dei tak působí na mnoha místech České repub-

liky, protože tam bydlí nebo pracují lidé z Opus Dei. Apoštolské jsou vlastně veškeré aktivity, které věřící Opus Dei organizují – dětské tábory, výlety, prázdninové pobyty, školky, školy, přednášky atd. Je toho skutečně mnoho, ale pro každého to vždy představuje příležitost poznat

učení katolické církve a ducha, který předal svým dětem zakladatel Opus Dei sv. Josemaría Escrivá de Balaguer.

P. Manuel Lobo Gutiérrez ■

Opus Dei působí na mnoha místech České republiky, protože tam bydlí nebo pracují lidé z Opus Dei.

Personální prelatura Opus Dei v ČR

www.opusdei.cz

Univerzitní centrum Na Baště, Praha ♂
ucnabaste.webnode.cz

Studentské centrum U Pálavy, Brno ♂
www.upalavy.cz

Vzdělávací centrum Bělohorská, Praha ♀
www.centumbelohorska.cz

Kulturní a studijní centrum Pětidomí, Praha ♀
www.petidomi.cz

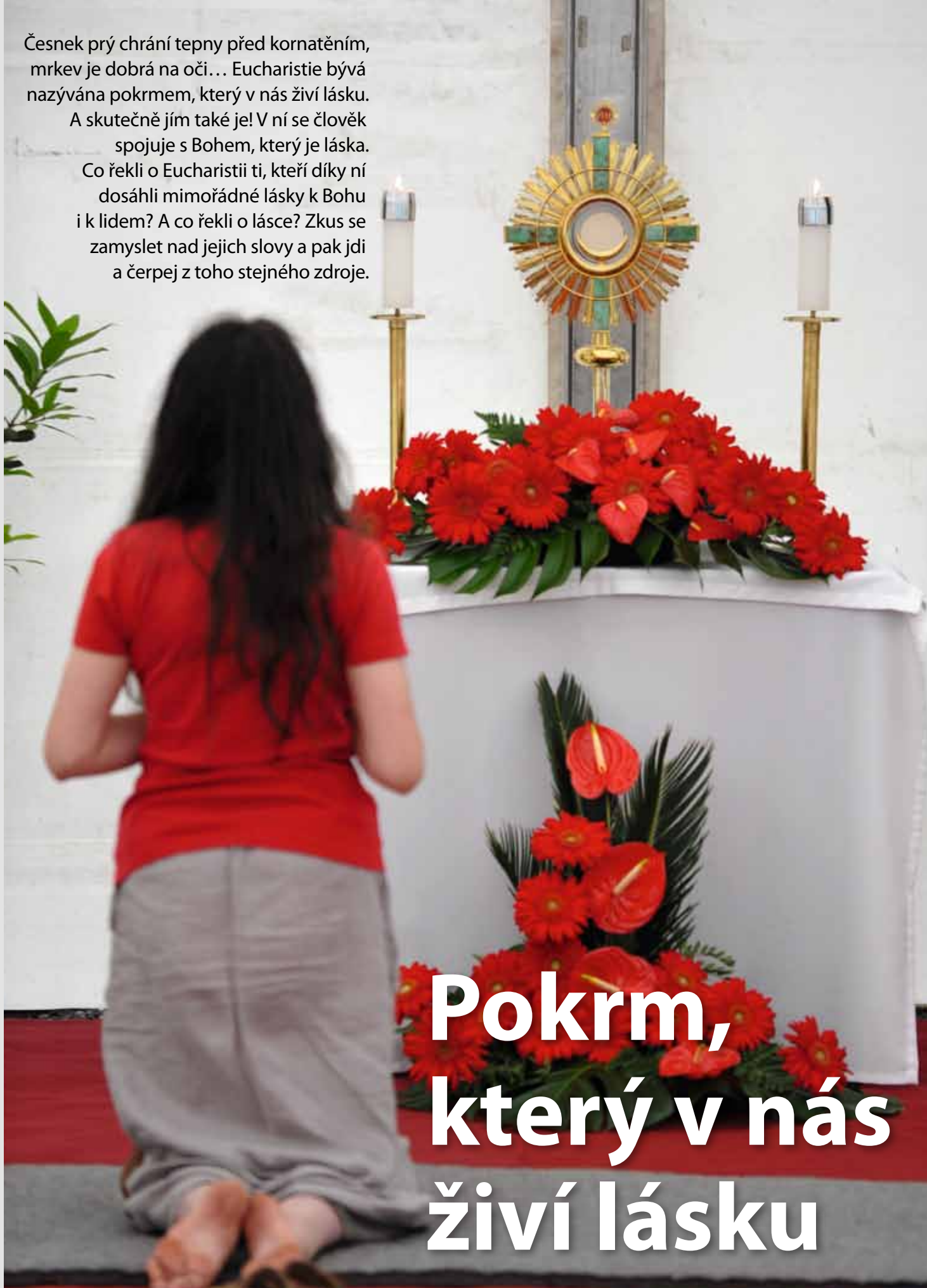
Vzdělávací centrum Brunea, Brno ♀
www.brunea.cz

Foto: 2x Flickr, Buscar a Dios en el Trabajo y en la Vida cotidiana (CC BY-NC-SA 2.0)

Česnek prý chrání tepny před kornatěním,
mrkev je dobrá na oči... Eucharistie bývá
nazývána pokrmem, který v nás živí lásku.

A skutečně jím také je! V ní se člověk
spojuje s Bohem, který je láska.

Co řekli o Eucharistii ti, kteří díky ní
dosáhli mimořádné lásky k Bohu
i k lidem? A co řekli o lásce? Zkus se
zamyslet nad jejich slovy a pak jdi
a čerpej z toho stejného zdroje.

**Pokrm,
který v nás
živí lásku**

Mám strach ze dne, kdy bych nemohla jít ke svatému přijímání. Ten chléb silných mi dává sílu pouštět se do díla. Mám pak odvahu vykonat všechno, co Pán ode mne žádá. Odvaha a síla. Odvaha a síla, kterou mám, není moje, nýbrž Toho, který přebývá ve mně skrze Eucharistii. Můj Ježíši, někdy bych už neměla sílu jít dál po cestě, kterou jsi mi ukázal, kdyby nebylo milosti Eucharistie.

sv. Faustyna Kowalská

Důležitost přítomného okamžiku nespočívá v tom, co děláme, ani ve způsobu, jakým to děláme, ale ve faktu, zda pracujeme z lásky k Bohu, nebo z lásky k sobě.

sv. Maxmilián Maria Kolbe

Pro křesťana neexistuje cizí člověk. Nejbližší je vždy ten, kterého máme právě před sebou a který nejvíc potřebuje naši pomoc. Nerozhoduje, zda je příbuzný, či nikoliv, zda je nám milý, či ne, zda je po morální stránce hoděn pomoci, či nikoliv. Láska Ježíše Krista nezná hranic. Kdo Bohu dává, ten získává.

sv. Edita Steinová (sv. Terezie Benedikta od Kříže)

Nic není malé, co se koná z lásky a pro lásku.

sv. Terezie z Lisieux

Ten, kdo má vystoupit proti nějakému bludu, má při střetnutí s bludaři vystupovat laskavě a skromně, zdržet se urážli-

**Když lidi soudíte,
nemáte čas je
milovat.**

bl. Matka Tereza

Foto: Flickr, M Hillier (CC BY 2.0)

vých slov a ani v nejmenším nemá projeviti proti jinak smýšlejícím žádné pohrdání, ale jen dobrotu. Ba nemáme ani přímo útočit proti bludům, ale tím, že vysvětlujeme katolické učení, musí se projeviti nepravda jejich nauky sama od sebe.

sv. Ignác z Loyoly

Jeden z nejpodstatnějších skutků lásky je snášet bližního.

sv. Vincenc z Pauly

Trpělivost ve snášení sebe samých je právě tak potřebná jako láska k snášení bližního.

sv. Vincenc z Pauly

Známkou vyvolených je láska a stejně tak známkou zavržených je nenávisť.

sv. Jan Maria Vianney

Myslete často na to, že kráčíme mezi rájem a peklem, že náš poslední krok nás uvede

do našeho věčného příbytku a že nevíme, který náš krok bude poslední. Abychom učinili dobře poslední krok, musíme hledět činit dobře všechny ostatní.

sv. František Saleský

Připravil P. Josef Havelka
a P. Pavel Zahradníček OMI ■

**Důvěřujte jako
bez rozumu
v Eucharistii
a v Pannu Marii
a uvidíte, co jsou
zázraky.**

sv. Jan Bosco

Mariánské misijní dílo (viz www.oblati.cz/mmd) podporuje misionáře i prostřednictvím mešních intencí.

Požádat o slavení mše svaté u nás může každý a v jakémkoli počtu. Tyto mše budou slouženy našimi misionáři na úmysl dárce. Výše mešního stipendia, které je v misiích často jediným příjmem misionářů, ze kterého žijí, činí na jednu mši svatou 150 Kč, na Gregoriánské mše (30 mší po sobě) 5100 Kč. Částky vycházejí ze standardů „Kirche in Not“.

Když budete chtít touto formou pomoci misionářům, můžete peníze zaslat složenkou na naši adresu (Mariánské misijní dílo, Staroklokotská 1, 390 03 Tábor) nebo na naše konto:

Název konta: Mariánské misijní dílo
Číslo konta: 244816241/0300 – Poštovní spořitelna
(na každé poště)
Variabilní symbol pro mešní intence je 900.
Gregoriánská intence na mše má VS 901.

Foto: archiv MMD

Cesta ke smíření

Naše sousedka se kdysi pohádala s naším dědečkem. Vlastně nevím pořádně proč. Vyptávala jsem se v rodině a nikdo už neví proč... Jen bratr tvrdil, bylo to něco kvůli plotu. Je to dobře nějakých šedesát let. Zvykli jsme si, jak sousedka někoho z nás vidí, otočí se, odejde, nepromluví.

Mně to vadilo. Začala jsem sousedku zdravít, i když jsem věděla, že mně, dvacetileté studentce, neodpoví... Neodpovídá ani rodičům... Prarodičům odpovídat nemůže, ti už dávno zemřeli. A tak se jich ani nemohu zeptat, co se to vlastně před tolika lety stalo, že tady je stále ta – **NENÁVIST**.

Letos jsem si řekla, že s tím skončím, domluvila jsem se s našimi a koupila jsem dárkový koš. A před Vánoci jsem šla za sousedkou. Kdo ví, říkala jsem si, třeba byla v právu, můj dědeček, jak jsem slýchala, byl pěkný pruďas, možná je důvod, aby se zlobila...

***Kdyby si lidé včas
řekli, že nenávist
někdy nejde
odsunout na první
pokus...***

Zazvoním. Sousedka vyhlédne. Chvilí se na mě užasle dívá, pak spustí záclonu a já čekám, jestli mi otevře... Nebo aspoň zavolá oknem, co se děje.

Nic.

Tak jsem šla domů a ten dárkový koš jsem položila na stůl.

„Aspoň si pochutnáme my,“ radoval se bratranec, který přijel na Vánoce.

V tom koši byly opravdu dobroty, náramné dobroty...

Já řekla, ať dá ruce pryč, zítra to u sousedky zkusím znovu. Naši se mi smáli.

Druhý den mě sousedka zase pozorovala. Zase neotevřela.

Další den jsem vzala košík do třetice a šla zazvonit. A sousedka – vyšla ven.

„Podívejte se,“ říkám, „mně je to hloupé, že se na sebe díváme jako morousi, tak jsme vám tady přinesli něco k Vánocům.“

Ona se na mě dívá.

Pak vydá takový divný zvuk. – Uvidíš, teď ti jednu ubalí, říkám si.

Ale ona mi pokynula, abych šla dovnitř. Položila jsem ten košík na stůl v pokoji.

Ona se na mě dívá.

Pak mě –

Obejme.

Ta stará paní sousedka mě k sobě přitiskla.

„Děkuji ti,“ zašeptala.

A rozplakala se. Nevěděla jsem, co udělat. Rychle jsem se rozloučila a pospíchala domů. Za chvíli někdo zvoní.

Sousedka.

Nese košík.

Jsou cesty, které lze projít jediným krokem. Ale je jich málo...

„Á,“ raduje se bratranec, „došlo jí, že si zadala, a nese ty dobroty zpátky.“

Běžím otevřít –

A sousedka opravdu nese košík, jenomže je plný jejích zavařenin, kompotů, nakládané zeleniny.

„Já jen,“ zašeptá plaše, „já jenom přišla popřát –“

Nedopověděla. Zase se rozplakala a odešla.

Od té doby je sousedka naše nejmilější „teta“, děti k ní mohou zaběhnout, kdy chtějí, v kostele sedává vedle nás, ne na druhé straně...

Jako by to byla moje babička.

Víte, ono by na světě ubylo tolik nenávisti... Jenom kdyby si lidé včas řekli, že ji někdy nejde odsunout na první pokus... Někdy je třeba se přemocet, zkuset to znovu, znovu...

Cesta smíření.

Copak je možné věřit, že každou cestu

Většinou se cesta skládá z mnoha kroků.

Foto: Flickr, Wanderin' Weeta (CC BY-NC-ND 2.0)

vykonáme jediným krokem?

Jenom jedním jediným krokem?

Jsou cesty, které lze projít jediným krokem. Ale je jich málo...

Většinou se cesta skládá z mnoha kroků –

Někdo zvoní.

Musím běžet otevřít, to je sousedka...

Je neděle a ona zase pekla... Jistě nese i koláč pro nás...

zapsal Eduard Martin ■

(z knihy „Andělská škola lásky“, Karmelitánské nakladatelství; Kostelní Vydří, 2012 – možnost objednání na www.ikarmel.cz)

Foto: Flickr, Daniel Conway (CC BY-NC-SA 2.0)

Niluka

Narodila jsem se v oblasti Kandy. Když mi byl rok, otec mě přinesl sem do St. Leonard's Home (Dům svatého Leonarda) v Gampole. Od tohoto dne jsem zde byla vychovávána řeholními sestrami, které domov vedou. Díky jejich lásce a péči jsem zde vyrůstala v klidném prostředí. Sestřička Constanza mi i přes veliké obtíže zařídila získání rodného listu, abych mohla začít chodit do školy. Účastnila jsem se různých sportovních a tanečních aktivit, biblických soutěží a podobně. Ráda kreslím, v roce 2010 jsem získala druhé místo v soutěži, finanční ocenění mi předal apoštolský nuncius z Colomba. Děkuji Bohu, který mi požehnal skrze tyto sestry, kterým jsem velmi vděčná.

Niluka (dnes již plnoletá dívka ze sirotčince sv. Leonarda na Srí Lance) ■

Foto: 3x archiv PMD

Lepší budoucnost sirotkům

Lepší budoucnost – to není jen jídlo, vzdělání... Pán Ježíš řekl:

„Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“ (Mt 16,26) Papežské misijní dílo dětí proto sirotkům zajišťuje i křesťanskou formaci a duchovní zázemí.

Zdánlivě samozřejmé věci nejsou samozřejmé...

Je všední ráno, mladá paní vstává a připravuje snídani a čisté prádlo, aby rodinu vypravila do nového dne. Takto nebo podobně začíná den v obyčejné rodině. Je to přece samozřejmé, že je o nás postaráno, a možná až ve chvíli, kdy se sami staneme rodiči, začínáme chápat, kolik úsilí

naši rodiče museli vydat, než jsme se stali samostatnými.

Jak všední den začíná sirotkům a kolik jich ve světě vlastně je? UNICEF uvádí, že sirotků ve světě je nejméně 153 milionů, ale počet může dosahovat až 210 milionů dětí. Některé z nich osiřely, když jejich rodiče zemřeli během války, při tsunami či z důvodu HIV/AIDS. Jiné děti byly odloženy. Jednou z organizací, které pomáhají sirotkům, je Papežské misijní

dílo dětí. Kromě péče o základní potřeby dětí pro ně zajišťuje kvalitní vzdělání, křesťanskou formaci a duchovní zázemí. Dárci z České republiky podporují prostřednictvím Papežského misijního díla dětí sirotky v Ugandě, Zambii, Guyaně, Indii, Bangladéši, na Srí Lance a v jiných zemích již řadu let. Třeba jen Srí Lanka má 350 tisíc sirotků z celkového počtu 20 milionů obyvatel.

Jak můžeme sirotky podpořit?

Záleží na naší velkorysosti a fantazii. Sirotkům mohou pomoci jednotlivci nebo celá společenství, která uskuteční nějakou

Papežské misijní dílo dětí kromě péče o základní potřeby dětí pro ně zajišťuje kvalitní vzdělání, křesťanskou formaci a duchovní zázemí.

Foto: Flickr, planeight (CC BY 2.0)

Sirotci čajových plantáží

Domov svatého Leonarda v Gampole kombinuje dům pro dívky bez domova se školkou. Že ty nejmenší děti ve stejno-krojích nejsou všechny osiřelé, dokazují i jejich rodiče, kteří teď kolem jedenácté své vesele žvatlající potomky vyzvedávají a usměvavě hledí i na nás, jak celý ten mumraj sledujeme kamerou.

Pak už se ke slovu dostává Gayani a oko kamery i mikrofon zaznamenávají

výpověď o tom, jak má ráda sestry, jak byla v dětství smutná, že pro další děti si chodili rodiče a pro ni ne, jak lpí na svém bratrovi a mrzí ji, že se odcizil a potýká se s mnoha osobními problémy, jak se jí líbí na univerzitě a při studiu marketingu, ale jak si pohrává s myšlenkou, že vstoupí do řeholní rodiny svého nového domova. Ptáme se na její rodiče. „Řekli mi, že otec zabil maminku a skončil ve vězení,“ odpo-

vidá a navenek nedává najevo pohnutí, které zcela jistě pocituje – během hodinového natáčení poznáváme, že klid, který jí umožňuje takto mluvit, není výsledkem lhostejnosti, ale obrovské vyrovnanosti.

Další dívka, Niluce, bychom nehádali plnoletost, také proto, že při troše neopatrnosti by ji člověk průměrného vzrůstu zašlápl. Rozhovor s ní nemá takový náboj jako u Gayani, také proto, že Niluka nemluví tak dobře anglicky. Rozhodně ale své pocity dokáže vyjádřit kresbou a malbou, jak nám ukazuje na obrázcích. „Sestry jsou skvělé, ale úplně rodinu nahradit nemohou,“ říká o svém rozpoložení, s jakým sledovala konec výuky ve školce a radostný úprk těch šťastnějších z dětí k rodičům.

A co na to sestra Pushpa? Také ji situujeme před kameru, zatímco potemnělé nebe, dusno a zvýšená aktivita hmyzu naznačují, že se zřejmě dočkáme prvního deště na Srí Lance. „Dáváme jim lásku, jaké jsme schopny, a na takové atmosféře stavíme,“ a vysvětluje, že vždy může jít jen o náhradní řešení, o hledání nedokonalé alternativy k dobru, jímž je úplná a fungující rodina.

z cestovního deníku Filipa Breindla ■

Jen Srí Lanka má 350 tisíc sirotek z celkového počtu 20 milionů obyvatel...

Sirotci z Domova sv. Leonarda v Gampole

Gayani z Domova sv. Leonarda v Gampole

dobročinnou aktivitu, s jejímž výtěžkem budou na sirotky myslet. Je dobré se také zamyslet např. nad tím, kolik peněz denně či měsíčně utratím a jeden den si koupit třeba skromnější jídlo apod.

Finanční částku na sirotky posílejte na Papežská misijní díla, Špindlerův Mlýn 33, 543 51, číslo účtu 72540444/2700, **variabilní symbol 440**, specifický symbol

je členské číslo, pokud ho máte (zájemcům, kteří ještě nejsou členy PMD, ho rádi přidělíme, když se přihlásí např. jako **dárci misí** – dárci se nemusí zavazovat k posílání pravidelných darů). Na tyto částky rádi vystavíme těm, kdo o to požádají, daňové potvrzení.

Za jakoukoliv vaši pomoc sirotkům ze srdce děkujeme! Rádi od nich vyřizu-

jeme jejich ujištění o pravidelné modlitbě za dárci.

P. Jiří Šlégr, ředitel Papežských misijních děl v ČR ■

Foto: Flickr, CharlesFred (CC BY-NC-SA 2.0)

O lehkovážném posuzování

Před dvěma stoletími proudily tisíce lidí z celé Francie do malé vesnice Arsu, aby si poslechli tamního faráře svatého Jana Mariu Vianneye († 1859). Slyšeli ho, přijali svátost smíření, změnili svůj život.

Co jim arský farář říkal? Zachovalo se osmdesát jeho kázání. Část z nich je díky tiskovému apoštolátu A.M.I.M.S. (viz sloupec na str. 45, objednávkový kupon na str. 56 a zadní strana obálky tohoto čísla) dostupná i v češtině. Při jejich četbě někdy člověka doslova zamrazí. Pocítí svou ubohost, způsobenou tím nejhorším, co nás může potkat: ubohost, kterou působí hřích. Ale pocítí také úžas nad Boží dobrotou, se kterou nám Bůh nabízí pomocnou ruku, když svou hříšnost poznáme, uznáme, když jí litujeme, když stojíme o jeho odpuštění a možnost nového začátku.

A to je právě to, o co svatému arskému faráři šlo...

Prokletý hřích

V Lukášově evangeliu čteme o farizeovi, který se modlil: Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepo-

ctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. (Lk 18,11)

Tak mluví pyšný člověk zamilovaný do sebe, člověk, který pohrdá bližním,

kteří ničí a zavrhuje dokonce i jeho nejlepší skutky. Žádná slova a žádná práce ostatních u něho nenajde uznání. Nejmenší záminka mu vystačí, aby tvrdě bližního odsoudil. Ach, prokletý hřích! Kolik máš na svědomí nesnášenlivosti, kolik hádek a nenávisti, kolik duší přivádíš do věčné záhuby! Když někoho opanuješ, pak se ten chudák všemu vysmívá a nad vším se vyťahuje. Abych vás před tím varoval, budu dnes mluvit o zlém jazyku a o tom, jakým způsobem se bránit před lehkomyšlným posuzováním bližních (viz následující článek – pozn. red.).

Neznáš svou ubohost, a tak soudíš druhé

Posuzování je bezdůvodná myšlenka nebo slovo, která křivdí dobrému jménu bližního. Takový lehkomyšlný soud má svoje zřídlo v srdci, které je zkažené, závis-

tivé nebo plné pýchy. Dobrý křesťan zná svou vlastní ubohost a nepřipisuje jiným něco zlého – leda že by o někoho pečoval (a měl tedy za něj zodpovědnost – pozn. red.) a s jistotou věděl o jeho chybách.

Naproti tomu člověk plný pýchy a závisti má nejlepší smýšlení o sobě. Trápí se a hryže, když na druhém člověku vidí něco dobrého. Kain se trápil, protože se jeho bratr líbil Bohu, a tak se rozhodl ho zabít. Tento hřích připomíná červa, který dnem i nocí hryže lidské srdce. Je to druh zimnice, která postupně sžírá svou oběť. Proto lidé, kteří podléhají tomuto zlu, jsou stále smutní, mlčí a nechtějí přiznat, co je trápí – protože jim to pýcha nedovoluje. Ach, Bože, jak smutný je život takového člověka! Naopak člověk, který je svobodný od této duchovní nemoci, je pokojný, klaní se Bohu, nesmýšlí o jiných špatně a s důvěrou vzhlíží k Božímu milosrdenství. Abych vám to vysvětlil, dám vám hezký příklad ze života Otců na poušti.

„... a nikdy ostře neposuzovat bližního“

Umíral jeden poustevník, který prožil pěkný a nezkažený život. Představený se ho ještě zavčas zeptal, co by se na něm mohlo Pánu Bohu nejvíce líbit. Umírající poustevník odpověděl: „Podle svatě poslušnosti ti, otče, řeknu tajemství svého srdce, i když je to pro mě těžké. Od mladých let jsem zakoušel těžká ďábelská pokušení, ale v těch těžkých bojích mě podpíral a posiloval dobrý Pán. V jisté době se dokonce ukázala i Nejsvětější Matka v celé slávě, osvobodila mě od pekelných nástrah, povzbudila k vytrvalosti ve ctnosti a dala mi prostředky, které když budu užívat, budu se moci líbit Bohu a zvítězit nad nepřítelem své duše. Přikázala mi pokořovat se, ukládat si sebezápor při jídle, skromně se oblékat, v tichosti konat dobré skutky, nehledat při tom chválu

***Kolik máš
na svědomí
nesnášenlivosti,
kolik hádek
a nenávisti, kolik
duší přivádíš
do věčné záhuby!***

Foto: Flickr, bittermoos (CC BY-NC-ND 2.0)

Ach, proklatý hříchu! Když někoho opanuješ, pak se ten chudák všemu vysmívá a nad vším se vytahuje.

světa a nikdy ostře neposuzovat bližního. Zachovával jsem tyto rady, a proto jsem získal mnohé zásluhy pro život věčný.“

Unáhlenost našich soudů

Musíme se obávat vynášení unáhlených soudů, protože se nejednou stane,

že jsme se zmýlili, a potom za čas toho budeme litovat, tak jak litovali soudci, kteří pro svědectví dvou falešných svědků poslali na smrt čistou Zuzanu a nedali jí čas k obraně. Tak postupovali také zlostní židé, kteří Krista nazývali rouhačem nebo posedlým ďáblem. Tak postupovali ▷

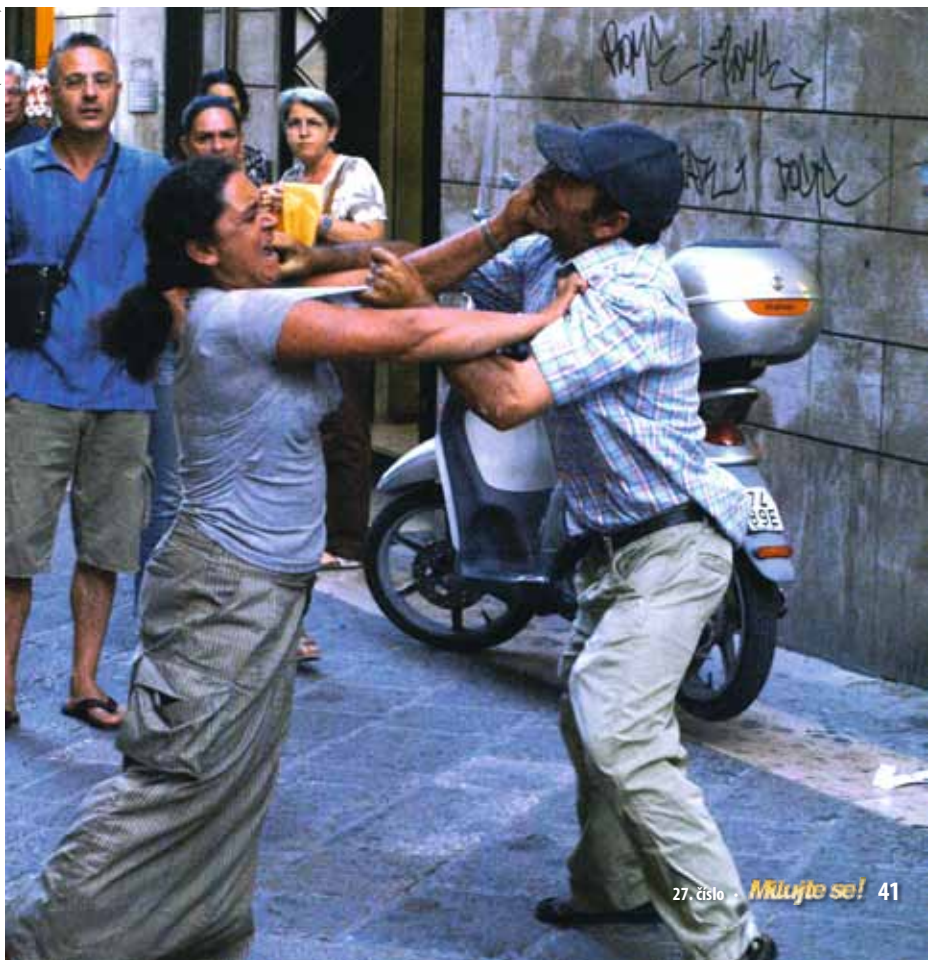

Foto: Flickr, woodi/forlano (CC BY-NC 2.0)

Foto: Flickr, Schill (CC BY 2.0)

farizeové vůči Magdaleně: odsoudili ji jako hříšnici, přestože důkladně neprozkoumali, zda se neobrátila od špatného života. A přece ji viděli smutnou a uplakanou u noh Ježíšových.

Stejně farizeus, o kterém Ježíš Kristus v evangeliu říká: „Smýšlí zle o celníkovi, podezřívá ho a odsuzuje, a přitom se opírá pouze o domněnky – nechce vidět, jak se bije v prsa, jak roní slzy na zem svatyně a prosí Boha o milosrdenství.“

Není to žádná drobnost!

Často lidé lehkomyšlně posuzují bližního, protože to považují za jakousi drobnůstku, a mezitím se tímto způsobem dopouštějí smrtelného hříchu. Nezáleží na tom, zda soudíme pouze v srdci. Takže ani myšlenkou není dovoleno posuzovat druhého člověka, ale naše srdce má milovat Boha a bližního a vyvarovat se zlosti a nenávisti. Pravda, posuzování v mysli je menším hříchem než pomluva, ale zlostná mysl bude vždy vnitřním jedem!

Bud' jako moudrý soudce

Braňme se vydáváním lehkovážných soudů a dobře se zamysleme, než vyhlásíme nějaký úsudek. Následujme v tom soudce, který má člověka poslat na smrt. Vypytává se svědků jednoho po druhém, zamýšlí se nad tím, zda jsou jejich svědectví shodná, hledí na ně tvrdě, aby je zastrašil a donutil mluvit pravdu, snaží se dokonce přimět k obhajobě samého odsuzovaného. Jestli má jen nějaké podezření, odkládá rozsudek. Když i přesto po pečlivém přezkoumání musí vynést rozsudek smrti, činí to se strachem a bází, že by mohl ublížit nevinné osobě. Bylo by na světě méně posuzování, méně duší v pekle, kdyby lidé zachovávali takovou opatrnost. Sám

**Posuzování
v mysli je menším
hříchem než
pomluva, ale
zlostná mysl bude
vždy vnitřním
jedem!**

Bůh nás jasně učí, že nesmíme lehkomyšlně soudit a zavrňovat. On sám dobře věděl o hříchu Adama, ale proto, aby nás varoval a poučil, vyslechl prarodiče, aby je přivedl k vyznání viny, a teprve potom vyhlásil rozsudek.

Nevíš vše, tak nesud!

Povíte mi: „Přece vydáváme soud na základě toho, co jsme sami viděli nebo slyšeli od jiných – tedy se nemýlíme.“ Nic vám nepomůže taková výmluva – viník už mohl litovat a napravit se.

A kdoví, zda on jednou nepůjde do nebe a vás nečeká věčné zavržení.

Nesudte a nebudete souzeni!

Kdo opovážlivě neposuzuje bližního, ten bude spasen a zůstane pokojný v hodině smrti. Kdysi umíral poustevník, kterého všichni považovali za velmi nedokonalého. Představený byl překvapen, že v tak strašné chvíli umírající mnich vůbec nepociťoval strach. Začal ho tedy podezřívát, zda ten pokoj nepochází od zlého ducha. Protože přece v hodině smrti ho pocítovali pouze největší světci. Zeptal se tedy těžce nemocného, co mu dává takový pokoj a útěchu. A uslyšel odpověď: „Během života jsem nemyslel ani nemluvil o nikom špatně. Považoval jsem se za nejhoršího z bratří a vždy jsem skrýval cizí chyby, protože dobře vím, že Pán Ježíš jasně řekl: Nesudte a nebudete souzeni. Odtud je moje důvěra a pokoj.“

svatý Jan Maria Vianney (zkráceno) ■

**Pán Ježíš jasně
řekl: Nesudte
a nebudete
souzeni!**

Foto: Flickr, Ben McLeod (CC BY-NC-SA 2.0)

**Tento hřích
připomíná
červa, který
dnem i nocí
hryže lidské
srdce.**

Foto: Flickr/ky (CC BY-NC-SA 2.0)

Pět bodů proti

opovážlivému posuzování

Také zlý duch – ďábel – dává někdy člověku poznat jeho ubohost. Dělá to proto, aby člověka naplnil beznadějí. Naplní ho zoufalstvím a nechá tak... Zato Bůh nám současně s naší vinou dává poznat i své milosrdenství a zároveň nám ukazuje, i kudy jít životem dál správně, krásně... A jak zlu předcházet.

Podobně to dělal i svatý farář arský Jan Maria Vianney. Ukazoval lidem ubohost, do které klesli, ale také cesty, jak z toho ven. Když hovořil o zlu spojeném s opovážlivým posuzováním druhých lidí (viz předcházející článek), ukazoval také způsoby, jak tomuto zlu předcházet a jak s ním bojovat.

Na světě je plno farizeů, kteří všude vidí jenom hříchy, které všechno pohoršuje. Když se zeptáme člověka, který někoho posuzuje, na čem staví své přesvědčení, pak řekne, že to říkají všichni. Ale to k posuzování druhých nestačí. I kdybys konečně sám viděl něco hanebného, pak ani tak nesmíš o tom člověku mluvit zle, protože neznáš jeho vnitřní stav, nevíš, s jakým úmyslem to konal.

1. Pochop, že nevíš vše, nevidíš vše...!

Svatý Mikuláš vstal v noci a přišel pod dům, ve kterém žila tři mladá děvčata s velmi špatnou pověstí. Některý uštěpačný a zlý jazyk by toho využil a vykřičel by Mikuláše jako pokrytce. Ale my dobře víme, že Mikuláš tajně v noci daroval těm děvčatům věno, protože kvůli své bídě byly vystaveny velkému nebezpečí.

A udělal to v noci, aby tímto způsobem ukryl dobrý skutek a děvčata svým činem nepokořil. Kdybyste si všimli krásné Judity (viz starozákonní kniha Judit), jak sundala svůj vdovský šat, krásně se ustrojila a vešla do stanu nemorálního velitele nepřátelských vojsk, hned byste řekli: To je určitě nemrava. A přece víme, že to byla osoba velmi zbožná, nevinná a milá Bohu – žena, která riskovala svůj život pro záchranu milovaného národa. A někdo, kdo by pozoroval nevinného Josefa (viz Gen 39), jak utíká z pokoje Putifarovy ženy, a potom spatřil tu ženu, jak s křikem ukazuje kousek jeho pláště, jistě by hned uvěřil, že ten člověk chtěl ukřivdit poctivé ženě. Putifar skutečně věřil falešné ženě a vsadil nevinného mladého muže do vězení, odkud ho teprve Bůh – ochránce těch, kterým je křivděno a kteří jsou nespravedlivě pronásledováni – zázračně vysvobodil.

Z těchto příkladů vidíte, jak ostražitě je třeba postupovat a že nikdy ►

Foto: Flickr, jhatesmustard (CC BY-NC-SA, 2.0)

Teprve po důkladném zvážení můžeme ty, kteří opravdu bloudí, napomenout, když je to naší povinností.

bez dostatečných důvodů nemůžeme druhé zavrhnout. Teprve po důkladném zvážení můžeme ty, kteří opravdu bloudí, napomenout, když je to naší povinností, to znamená, když jsme otec, matka nebo představený takové osoby (nebo jde o nějakou jinou situaci, ve které máme za dotyčného zodpovědnost – pozn. red.).

2. Nezobecňuj!

A zatím lidé obvykle chyby zobecňují. Když vidí jednoho špatného člověka, odsoudí celou rodinu. Mezi duchovními uvidí někoho horších mravů a už létají kameny potupy na všechny služebníky Církve. Takové postoje jsou bludné. Přestože byl Jidáš zlý, můžete říci, že ostatní apoštolové byli také takoví? Kain byl zvrácený, ale můžeme zároveň s ním tupit jeho bratra Ábela?

Drazí bratři, nerozvážené soudy jsou v rozporu s láskou k bližnímu. Musíme

se bát vynášení takových soudů, protože záležitosti bližních nepatří nám, ale samému Bohu. Každý zodpovídá za své vlastní chyby. Ať tedy hledí na sebe samého a netupí jiné, protože Pán Ježíš důrazně připomíná: „Nesudte a nebudete souzeni. Jakou mírou měříte, takovou se naměří vám.“ Nedělejme jiným to, co nám je nemilé.

Foto: Flickr, troycochrane (CC BY-NC-ND 2.0)

Opravdu – mnozí lidé nemají dveře, nemají zámky pro svá ústa.

3. Vyhýbej se zbytečné zvědavosti

Dále se vyhýbejme zbytečné zvědavosti, nezapomínejme se druhými – tvrdě pozorujme a odsuzujme pouze sebe samé. Ať si svět dělá, co chce. Když nám to nepřináší (jiná je situace, pokud můžeme něco ovlivnit k dobrému, nebo máme dokonce za něco přímou nebo nepřímou zodpovědnost – pozn. red.), nemíchejme se do jeho záležitostí. Tak postupovali světci. Svatému Tomášovi kdysi vyčítali, že má dobré smýšlení o všech lidech a že ho kvůli tomu využívají. Na to svatý odpověděl: To je možné, ale já jen o sobě smýšlím zle a sebe považuji za nejnehodnějšího člověka na světě. Raději volím, aby jiní podváděli mě, než abych já podváděl sebe tím, že budu špatně smýšlet o bližních.

4. Nezapomeň na úmysl a okolnosti

Dále je třeba vždy rozlišit mezi skutkem a úmyslem konajícího. Tak – jak říká svatý Ambrož – postupoval císař Valentinian. Nikdy nehodnotil bližní zlostně a nikdy také nespěchal s pokáráním, když poddaný překročil nějaký zákon. Když byl poddaný mladistvý, připsal jeho chyby lehkomyšlnosti a nedostatku zkušenosti. Staré lidi také obhajoval tím, že jsou slabí, že vedli boj s pokušením a že již jistě litují svého poklesku. O osobách výše postavených říkal, že klopytli, protože hodnosti a důstojnost jsou velkým a nebezpečným břemenem. O lidech ubohých a prostých říkal, že se dopustili zla pouze z chudoby, protože neměli co jíst, a že ukřivdili bliž-

Foto: Flickr, straight-shoota (CC BY 2.0); Jiří Klíka

Šťastný, kdo srdcem stoupá k nebi – jazyk užívá ke chvále Boží a oči k oplakávání svých hříchů.

nímu z nutnosti, ale měli záměr později tuto křivdu vynahradit. Když přestupek bil jasně do očí, řekl: „Ano, ale ten člověk upadl do sítě ďábla...“ Vždy předpokládal u člověka lítost a říkal sám sobě: „Kdyby mě Pán Bůh vystavil podobné zkoušce, kdoví zda bych nedopadl mnohem hůř. Pán Bůh všechno posoudí, protože on jediný zná důkladně srdce člověka. Před jeho okem se nic neukryje, ale my chodíme v temnotě.“ Tak smýšlel císař, protože byl oproštěn od pýchy a vtíravé závisti, kterým my naopak tak často podléháme. Kdybychom se zamyslili nad tím, co jsme spáchali v uplynulých letech našeho života, oplakávali bychom své vlastní poklesky a nemíchali bychom se zbytečně do cizích záležitostí.

5. Řiď se příklady svatých

Nezapomínejme na to, že svatí se velmi vyhýbali pomluvě. Následujme je a určitě se vyléčíme z této hnusné náklonnosti. Svatý Pachomius nemohl snést, když někdo v jeho přítomnosti mluvil špatně o jiných, a tvrdil, že z úst křesťana nesmí

nikdy vyjít slova, která by pošpinila druhého člověka.

Svatý Augustin cestoval ve společnosti poustevníků. Ti nejprve vedli dobré řeči, ale později, jak to obvykle bývá, se začali bavit pomlouváním lidí. Byl v této společnosti jeden poctivý stařec, kterého se ke konci cesty svatý Augustin zeptal, zda se mu s těmito poustevníky dobře cestovalo. A ten odpověděl: „Jsou to dobří lidé, ale nemají v domech dveře.“ Chtěl tím říci, že neumí ovládat svůj jazyk, a tím křivdí jménu bližního.

• • •

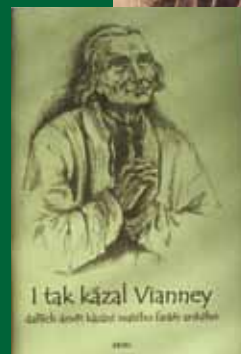
Draží bratři! Opravdu – mnozí lidé nemají dveře, nemají zámky pro svá ústa. Šťastný je takový člověk, který se nevyjadřuje o bližním zlostně, který přemýšlí jen nad sebou a nad svými chybami, který se snaží napravit ze svých hříchů! Šťastný, kdo srdcem stoupá k nebi – jazyk užívá ke chvále Boží a oči k oplakávání svých hříchů.

svatý Jan Maria Vianney ■

Kompletní publikace on-line:

www.fatym.com/taf/knihy/vianney1.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney2.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney3.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney4.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney5.htm

Tištěné publikace si můžete objednat na adrese apostolat@fatym.com nebo na straně 56 tohoto čísla za příspěvek 15 Kč (výrobní náklady na jeden výtisk) a poštovné.

Na cestě

k opravdovému životu

Hollywoodský herec Gary Cooper (Frank James Cooper) za 35 let filmové kariéry hrál ve více jak 90 filmech. Získal tři Oscary. Před koncem své hvězdné dráhy získal ještě daleko víc: víru.

Jak na plátně, tak v životě

Mládí prožil Gary (Frank James Cooper) na ranči. Tuto zkušenost využil při ztvárňování hrdinů – otrlých chlapů i gentlemanů v akčních filmech z Divokého západu. Ostatně u filmu začínal jako kaskadér při natáčení riskantních scén s koňmi.

Ovšem Gary nebyl hrdinou a přímým člověkem jen na filmovém plátně. Věřodnost jeho hereckých rolí, v kterých ztvárňoval hrdiny, kteří jdou s odvahou a mužnou jednoduchostí za poznanou pravdou a spravedlností, byla podložena

přístupem v jeho vlastním běžném každodenním životě.

Jeho manželka byla katolička. Také blízké přátelství s herci Harrym „Bingem“ Crosbym a Irene Dunnovou, kteří byli dobrými katolíky, mělo jistě vliv na Garyho cestu k víře. Je však zajímavé, že sám připisuje významný vliv na svůj lidský a duchovní vývoj právě svému ztotožnění se s hrdiny, které ztvárňoval jako herec.

Když se necelé tři roky před svou smrtí v roce 1961 stává v kostele Dobrého pastýře na hollywoodském předměstí Beverly Hills katolíkem, nebyl u toho ani jediný novinář. Samozřejmě, že tato událost, tak důležitá pro Garyho i jeho blízké, se brzy rozkřikla...

„Doktore, vysyp ze sebe všechno...“

Gary Cooper využil šanci, kterou mu nabídl ten hlavní režisér – Bůh Otec, vše-

mohoucí Stvořitel nebe i země, aby se připravil na setkání s realitou zákeřné nemoci a pak i smrti.

Zachovalo se nám svědectví o dialogu s jeho lékařem. Sám jeho ošetřující lékař popisuje:

„Jsem lékař, který má ve zvyku říkat pacientům pravdu. Nevím ale, proč jsem právě to ráno jaksi nevěděl, co mám dělat v případě Coopera. Vstoupil do mé ordinace klasickou chůzí muže, který je zvyklý jezdit na koni dlouhé hodiny. Sedl si a řekl: ‚Vysyp ze sebe všechno, co potřebuju vědět!‘ Odpověděl jsem mu: ‚Ne!‘ ‚Doktore,‘ pokračoval Cooper, ‚žiju už dost dlouho na to, abych měl odvalu podívat se jistým věcem do očí. Moje naděje už není na této zemi. Zvolil jsem si víru, která mi dává jistotu o mé budoucnosti; tato budoucnost není už z tohoto světa. Pověz mi pravdu!‘ Když jsem skončil svoje vysvětlení, Gary vstal a odešel. Asi za deset minut mi telefonoval z domova. Pochválil mě, že jsem

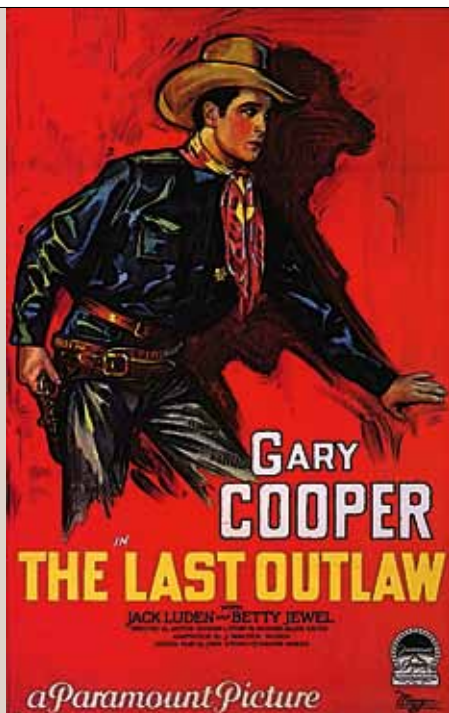

Foto: Flickr, Vintage Gazette (CC BY-NC-SA 2.0)

*Hrával muže, kteří
jdou s odvahou
za poznanou
pravdou
a spravedlností.*

Foto: Flickr, Vintage Gazette (CC BY-NC-SA 2.0)

Foto: Flickr, classic film scans (CC BY 2.0)

*Sám připisuje významný vliv
na svůj lidský a duchovní
vývoj právě svému
ztotožnění se s hrdiny, které
ztvárňoval jako herec.*

byl úžasný. A dodal: „Vnímám jsem, že jsi trochu nervózní z toho, cos mi musel říct. Jsem ti vděčný za odvalu, kterou jsi mi ukázal.“

Finis coronat opus (konec korunuje dílo)

Své poslední ocenění si už nemohl přebrat osobně. Slavnost sledoval jen na televizní obrazovce. Cenu přebíral místo něho jeho přítel z herecké branže James Stewart. Nešetřil upřímnými slovy uznání a vděčnosti, když oceněnému vzdával hold skrze televizní přenos. Gary jen pokojně reagoval: „V životě jsem měl mnoho zadostiučinění, teď bych chtěl jen dobře zemřít... jako člověk i jako křesťan.“

(Pozn. redakce: vnímal, že je třeba, aby řadu věcí ve svém životě napravil, nebo za ně alespoň přijal Boží odpuštění. Sem patřily také různé mimomanželské vztahy, kterými byl v minulosti – ještě před svým křtem v katolické církvi – v Hollywoodu velmi dobře známý.)

Tři dny před smrtí přijal ještě svátost pomazání nemocných s velkou nenucenou zbožností. Ačkoli měl velké bolesti, tichým hlasem šeptal: „Ať se mi stane Boží vůle!“ Jeho poslední slova byla: „Pane, pomoz mi zemřít beze strachu!“ Svoji duši odevzdal svému Stvořiteli 13. května 1961.

P. Martin Sedloň OMI ■

Šípy bolesti a velký

Tragédie

Našla jsem po 35 letech to, co mi tolik chybělo. Ale pojďme na začátek mého hledání. Byla druhá polovina osmdesátých let minulého století. Z horských lesů se v ozvěně rozléhal bolestný výkřik, který navždy ukončil dva lidské životy a tři dětské poznamenal... Rodiče již nebyli, děti zůstaly.

V pěstounské péči

Zůstala jsem bez máminy náruče, tátova klínu, bez objetí a bezpečí. Do pěstounské péče jsem byla dána ve dvou a půl letech. Byla jsem svěřena dědečkovi a nevlastní babičce. Dva starší bratři museli do dět-

Přestala jsem věřit, že čas a vůbec budoucnost může přinést něco dobrého.

ského domova. Tím bylo mezi námi přetřháno sourozenecké pouto – i když přicházeli na občasně víkendové pobyty k prarodičům.

Můj milující dědeček odešel brzy, bylo mi pět let. Moc si ho nepamatuji, jen to, že byl moc hodný. Dovychovala mě nevlastní babička. Bydleli jsme společně s její rodinou.

Z dětství si pamatuji jen velmi málo. Nebylo šťastné, když nad ním zpětně

přemýšlím, marně hledám stopy lásky. Trápila jsem se a čekala na maminku. Tragédii jsem si nepamatovala, nevěděla jsem, kde maminka je.

Vrátí se, vrátí se...

Rodiče se vrátí, jsou na dovolené, tvrdili mi příbuzní, se kterými jsem žila. Věřila jsem, že se vrátí. Čekala jsem a čekala, ale nedočkala jsem se. Touto lží mi „zaváříli“ na hodně dlouho. Přestala jsem věřit,

objev

že čas a vůbec budoucnost může přinést něco dobrého.

Dlouhé nekonečné čekání přerostlo v další lež: rodiče po návratu z dovolené měli autonehodu, nepřežili, již se nevrátí, zalhali mi opět příbuzní. Již druhý šíp zasáhl moji křehkou bezbrannou dětskou duši. Těšila jsem se na večery, alespoň na chvíli jsem se mohla ve spánku osvobodit od všeho zlého. Spánek byl pro mě nadějí poznat trochu toho dobrého, přicházely v něm sny i hezké chvíle.

Zdrcující pravda

V osmnácti mě zasáhl třetí šíp bolesti. Dozvěděla jsem se krutou pravdu o tra-

gédii, kterou můj táta způsobil. Nechtěla jsem s tím vědomím žít. Hledala jsem tisíce důvodů, proč to udělal. Nikdo mi na otázku „Proč?“ nedokázal odpovědět. Začala jsem obviňovat i sama sebe. Myslela jsem i na sebevraždu, ale díky strachu zůstalo jen u myšlenek.

Konec důvěry v lidi

Utekla jsem do zahraničí poznat „lepší“ život. Tvrdě jsem narazila. Vrátila jsem se asi po dvou letech těhotná, odmítnutá otcem dítěte. Radili mi interrupci, ale nechtěla jsem zabít své dítě. Zásah tohoto čtvrtého šípu jsem s bolestí „ustála“.

Před narozením mého syna mě zasáhl pátý šíp, narazila jsem na podvodníky, koupila jsem garsonku, o kterou jsem pár dní po nastěhování přišla. Přišla jsem i o peníze, které jsem v zahraničí tvrdě vydělala. Část peněz mi byla později ve splátkách vrácena, ale důvěru v lidi mi už nikdo nevrátil.

Protloukám se životem

Žila jsem se synem v azylovém domě pro matky s dětmi. Po deseti měsících nám obec přidělila garsonku, holobyt. Ale měli jsme alespoň něco „svého“. Dalo se v ní po úpravách žít. Čím víc syn rostl, tím hůře, chyběl prostor. Po čtyřech letech se mi konečně podařilo získat bydlení ve větším jednopokojovém bytě. Bylo to pro nás vysvobození ze 13 metrů čtverečních. Byli jsme již tři, žil s námi můj nový partner, později otec mé vytoužené dcery.

Šestý šíp a deprese

Šestý šíp nenechal na sebe dlouho čekat. Zasáhl mě šokem, že má krásná holčička je mentálně hendikepovaná. Další rána v mém životě, jako by již toho nebylo dost! Rozešla jsem se s jejím otcem, zůstala jsem s dětmi sama. Nevěřila jsem ničemu dobrému. Chtěla jsem vše vzdát, ale děti mě držely nad vodou. Potřebovaly mě a díky nim jsem našla odvalu a sílu jít dál, hledat tu konečně správnou cestu, tu, která mi ukáže smysl mého života. Až na děti mi skoro nic nevycházelo, byla jsem zoufalá. Našla si mě deprese. Uzamkla mě ve své temnotě a dovolila mi pouze přežívat. A já si nakonec myslela, že to tak má být, že je mi to souzené, mě, špatnému člověku nemůže být přece dáno nic dobrého...

O Bohu jsem věděla, jsem pokřtěná, ale nikdo mě k víře nevedl. Bůh mě nezajímá, odmítala jsem ho a také jsem ho obviňovala, že nezabránil tragédii, ▷

Modlitba Anděl Páně za Evropu

Původ této modlitby sahá do roku 1456. Turecký paša Mohamed II. se tehdy chystal zasadit smrtící úder křesťanským zemím. Odpovědí byl list papeže Kalista III., kterým nařídil polední zvonění, při kterém se všichni křesťané mají sjednotit v modlitbě. A křesťanská Evropa byla tehdy zachráněna... V kritické situaci křesťanů v Evropě by měla modlitba Anděl Páně získat opět zvláštní význam. Vzhledem k její výstižnosti a krátkosti by to mohlo být přijato. Modlíte se již pravidelně Anděl Páně za obnovu víry v Evropě?

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha Svatého.

Zdrávas, Maria...

Maria řekla: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Zdrávas, Maria...

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Zdrávas, Maria...

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, aby nám Kristus dal účast na svých zaslibeních.

Modleme se:

Pane, poznali jsme andělské poselství o vtělení Krista, Tvého Syna; vlej nám, prosíme, do duše svou milost, ať nás jeho umučení a kříž přivede k slávě vzkříšení. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Henry Ossawa Tanner: Zvěstování (1898)

Foto: Flickr, mamengomez (CC BY 2.0)

Bylo to jinak: Bůh to nechtěl, ale lidé se rozhodují kolikrát sami, bez toho, že by se starali, co je Boží vůle...

se modlit. Podařilo se mi utéct ze zajetí deprese – z šera se rázem stalo světlo. Mé oči procitly, spatřily najednou tolik krásného a dobrého.

Mohu volně dýchat

Do cesty mi začali přicházet další věřící lidé. Jejich svět víry mi připadal jako z jiné planety, ani trochu se nepodobal tomu mému, nevěřícímu, plného zla a beznadějného trápení. Myslela jsem, že jsou blázni: věří v něco, co není vidět, ale později jsem pochopila. Bůh mi již dávno chtěl pomoci, ale já nechtěla, nevěřila jsem mu a nenechala jsem ho vejít do svého srdce. Už vím, že nejsem sama, nechtěná a ztracená. Našla jsem velkou láskyplnou rodinu. Našla jsem smysl svého života, mohu volně dýchat a konečně žít.

Marie (upraveno, titulky redakce) ■

kteřá se stala. Až později mi bylo vysvětleno, že tomu bylo jinak: Bůh to nechtěl, ale lidé se rozhodují kolikrát sami, bez toho, že by se starali, co je Boží vůle...

Chci mluvit s někým, kdo mě má rád

Musela jsem něco změnit. Můj stav se chtěl nechtě odrážet na mých dětech. Nikdy bych jim nechtěla ublížit, jsou pro mě vším. Tak co tedy? Chyběla mi moc a moc máma, napadlo mě s ní mluvit, když mi bylo nejhůř, prosila jsem ji doma v duchu o pomoc. Začalo se mi dařit o trochu lépe. Často jsem chodila k jejímu hrobu, napadlo mě poprosit ji o pomoc tam, v duchu... Opět se mi začalo trochu dařit. Později jsem nad jejím hrobem prosila o pomoc šeptem, i s poděkováním, co se již povedlo. A zabralo to! Mé prosby byly vyslyšeny. Mluvila jsi s Bohem, tvrdila má kamarádka. Kdo ví...

Začínám s Bohem mluvit přímo a věci se mění

Začalo se blýskat na lepší časy. Kdybych to sama nezažila, nikdy bych tomu asi neuvěřila. Po deseti letech se mi hned na první „zkušební“ inzerát podařilo vyměnit byt bez doplatku, z jednopokojového bytu jsme se přestěhovali do dvoupokojového. Tolik potřebný dětský pokoj pro syna v pubertě byl skutečností. Z koupelny v havarijním stavu bez teplé vody se díky Bohu a věřícím lidem, které jsem poznala, stala nová funkční koupelna. Tento neu-

věřitelný skutek mě přesvědčil o tom, že na té víře „něco“ bude... Že ji zkusím, nemám co ztratit, naopak. Začala jsem

Už vím, že nejsem sama, nechtěná a ztracená.

Foto: Flickr, mamengomez (CC BY 2.0)

Velká naděje

„Ten, kdo nezná Boha, sice může mít mnohé naděje, ve skutečnosti je však bez naděje, bez oné velké naděje, která podpírá celý život (srov. Ef 2,12),“ říká Benedikt XVI. v knize „Radost z víry“.

Pravou, velkou nadějí člověka, která obstojí při setkání s jakýmkoliv zklamáním, může být jedině Bůh – Bůh, jenž nás miloval a doposud miluje až do konce, až k naprostému naplnění (srov. Jan 13,1; 19,10). Ten, kdo zakusí dotek lásky, začíná nahlížet, co by vlastně mohl znamenat „život“ v pravém a plném slova smyslu. Takový člověk začíná nahlížet, co vlastně znamená slovo naděje, s nímž jsme se setkali v obřadu křtu. Díky víře člověk očekává „věčný život“, pravý život, který bez jakýchkoliv ohrožení a v celé své plnosti prostě znamená skutečný život. Ježíš, který o sobě řekl, že přišel, abychom měli život a měli ho v plnosti (srov. Jan 10,10), nám rovněž vysvětlil, co znamená život v pravém slova smyslu. „Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17,3) Život v pravém slova smyslu nemá člověk nikdy sám ze sebe ani z vlastního přičinění, protože tento pravý život je vztah. A život ve své plnosti je vztah s tím, kdo je zdrojem života. Jestliže jsme ve vztahu k tomu, jenž neumírá, jenž je Životem samotným a samotnou Láskou, pak jsme v životě, pak skutečně a doopravdy „žijeme“.

Benedikt XVI.
(„Radost z víry“, Paulínky, 2013 – možno
objednat na www.paulinky.cz) ■

Krédo Benedikta XVI.

*Ano, věřím, že svět a můj život
neexistují jako souhra slepých náhod,
nýbrž pocházejí z věčného Rozumu a z věčné Lásky,
jsou stvořeny všemohoucím Bohem.*

*Ano, věřím, že v Ježíši Kristu,
v jeho vtělení, v jeho kříži a vzkříšení
se zjevila Boží tvář.*

*Ano, věřím, že Duch Svatý
nám daruje slovo pravdy, a tak osvětluje naše srdce.*

*Věřím, že ve společenství Církve
se všichni stáváme jedno tělo s naším Pánem,
a tak kráčíme vstříc vzkříšení a věčnému životu.*

Benedikt XVI.
(„Radost z víry“, Paulínky, 2013)

*... pravý život je vztah. A život
ve své plnosti je vztah s tím,
kdo je zdrojem života.*

Foto: Flickr, keepingtime_ca (CC BY-NC 2.0)

Nejkrásnější dny života

Posledním kajícím při zpovídání před Velikonocemi byl mladší muž, který mi na konci řekl:

„Pane faráři, já jsem čekal v řadě až poslední, protože vás chci poprosit, abyste ještě posloužil mé nemocné ženě. Vezmu vás autem k nám domů.“

Dozvěděl jsem se, že jeho žena trpí sklerózou multiplex a že se její zdravotní stav poslední dobou velmi zhoršil.

Když mne vezl nazpět, řekl mi, že si chce vzít asi tři týdny dovolené, protože žena byla dlouho v nemocnici, tak aby byl s ní, než se její zdravotní stav trochu upraví. Domluvili jsme se také, že vždycky před prvním pátkem v měsíci mi v neděli donese klíče od domu, abych mohl jeho

... co víra je a co člověku může dát, jsem poznal, až když jsem viděl umírat svou ženu.

paní donést svaté přijímání, a že pak klíče hodím do schránky.

Když se po nějaké době opět objevil po mši svaté v sakristii, ptal jsem se:

„Vy mně asi nesete ty klíče?“

Ale on mi řekl:

„Ne, já vám jdu oznámit, že moje žena zemřela.“

Z očí mu vytryskly dva potůčky slz a stékaly po tvářích a po černé bundě. Náhle se však usmál a řekl:

„Ale zemřela mi v náručí v poslední den mé dovolené!“

Později se mi svěřil: „Já jsem byl vždycky věřící, až do vojny jsem ministroval, ale co víra je a co člověku může dát, jsem poznal, až když jsem viděl umírat svou ženu. To byly tři nejkrásnější týdny mého života.“

Mons. Jiří Mikulášek ■

(„Ke tvé chvále zpívám“, Brno; Biskupství brněnské a Proglas, s. r. o., 2012.)

Foto: archiv SV – sestry Vincentky

KDO JE VINCENKA?

Vincenka je obyčejná žena, kterou si Bůh vyvolil. Poslal ji, aby celou sílu lásky darovala Jemu ve službě těm, kteří lásku nejvíc potřebují: dětem, mládeži, chudým, starým, nemocným a umírajícím, nevěřícím a hříšníkům (Mt 25, 40).

Duchovním dědictvím sv. Vincence pro společenství sester je prokazovat skutky tělesného a duchovního milosrdenství v pokoře, prostotě a lásce.

ČESKÁ PROVINCE KONGREGACE MILOSRDNÝCH SESTER SV. VINCENCE DE PAUL

Kroměříž, Malý Val 1553
ces.prov@vincentky.cz

Něco z naší praxe?
www.vincentky.cz

P. Martin Sedloň OMI, kněz z Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné, se věnuje jak duchovnímu doprovázení jednotlivců, tak vedení duchovních obnov a exercicií. Jeho knihy (viz objednávací kupon na str. 56) jsou zvláštní tím, že se do nich můžete začíst, kdekoli je otevřete.

- Manželství není snadná cesta. Podívej se, kolik je těch, kteří z ní utíkají. Dokonce to vzdávají i ti, kteří na ni vstupovali ve víře, naději a lásce před oltářem. Ale je vůbec něco opravdu hodnotného, co by bylo snadné?
- Manželství ustanovil sám Bůh. Na to nikdy nezapomeň, jinak s manželstvím budeš vždycky zacházet jen ke svému prospěchu. A tím ho brzy zničíš. A tím zničíš všechny, koho se týká. Včetně sebe.
- Nevstupuj do manželství ze soucitu. To je opravdu podvodná podoba manželské lásky.
- Chceš vědět, jak se budeš mít v manželství s tím, koho teď miluješ a kdo se teď k tobě chová tak hezky? Dívej se

Foto: Flickr, TheGiantVermin (CC BY-NC-ND 2.0)

Manželství

Foto: Flickr, zoetnet (CC BY 2.0)

na to, jak se chová k těm, kdo mu ublížili, ukřivdili, kdo mu tzv. nesednou a je na ně alergický. Jako manžel(ka) budeš často v jejich kůži.

- Manželství není zařízení pro dva sobce, kteří si pasují.
- Dovedu si představit, aby tato dívka byla matkou mých dětí? Případně: Dovedu si představit, aby tento muž byl otcem mých dětí? Tuto otázku si polož s velkou vážností. V mnoha manželstvích to začalo skřípat právě v otázkách týkajících se dětí.
- Manželství je svátost. Co to vlastně znamená? Že neomylně platí o vzniklém manželství, že může být mimořádným zdrojem požehnání a spásy, i když má podobu křížové cesty. Že zvláštním způsobem o něm platí slova svatého Pavla: Těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému (Řím 8,28).
- Jestliže se už teď ptáš, za jakých podmínek lze z manželství odejít, obávám se, že vaše budoucí manželství má už teď neviditelné trhliny v základech.
- Proč máte tak urputně dbát o předmanželskou zdrženlivost? Protože ložnice v domě, kde nejsou s trpěli-

vou důsledností vybudované základy, bude po první bouři plavat na otevřeném moři jako skořápka od ořechu. Skoro to už dnes vypadá, že stavění domů od ložnice je úplně normální věc. A pak se všichni diví, že ty domy padají jak domečky z karet.

- Neochabne tvůj vztah k budoucímu partnerovi, když udělá něco, co se ti nelíbí? Jak snášíš, když udělá trapas nebo ostudu? Na tom poznáš, jestli miluješ opravdu reálnou osobu anebo je to láska jen k nějaké ideální postavě.
- Jestli se nenaučíte společně se modlit před uzavřením manželství, obávám se, že vás to pak naučí jen velmi velké těžkosti.
- Manželství na zkoušku je jeden velký podvod. A navíc to dusí opravdovou lásku.

P. Martin Sedloň OMI ■
 („Doprovázení“, A.M.I.M.S., 2010.
 Publikaci je možno objednat
 prostřednictvím kuponu
 na str. 56 nebo na internetu
 na www.amims.net, doporučený
 příspěvek na tisk: 10 Kč + poštovné.)

Dříve jsem čítávala detektivky

Foto: Flickr, Brother O'Mara (CC BY-NC-ND 2.0)

Kvíře jsem se vracela pozvolna. KV životě jsem prožila leccos, asi jako každý. Kopanců bylo moc, ale Bůh mi velmi pomohl.

Kdo dává, dostává...

Jednou mě z fary oslovili, zda bych nechtěla přijít pomoci s brožurkami. Ochoťně a ráda jsem přišla. Na faře jsem potkala řadu známých z bývalého zaměstnání (jde o faru ve Vranově nad Dyjí, která je sídlem nejen tiskového apoštolátu A.M.I.M.S., ale i redakce časopisu *Milujte se!* a internetové televize TV-MIS.cz – pozn. red.). Všechny jsme se znaly, ale nikdy předtím jsme se takto společně nesetkaly – a už vůbec ne, abychom při tom dělaly něco pro víru.

Brzo jsem se naučila procházet kolem stolu, skládat jednotlivé brožurky a vše ostatní, co je k tomu potřeba. Je to už pro nás radost. Všechny chodíme opravdu

rády. To, že pomáháme na faře, ovlivňuje i naše rozhovory a celkové vztahy. Velmi jsme se tím sblížily. I když některé z nás dřív nechodily do kostela pravidelně, nyní tam většinou žádná z nás nechybí. Dokonce si vzájemně připomínáme i mše svaté ve všední den. A těšíme se na ně, i na sebe, na brožurky. Stala se z nás vlastně taková farní rodina, a to ovlivňuje i naše rodiny.

Nejdříve jsem knížky vyráběla, pak četla

Všechny jsme začaly brožurky, které skládáme, také číst – a byly jsme překvapené. Dodneška si pamatuji, že jako první jsem přečetla brožurku Soužití či soužení aneb Milující ušlechtilá duše a bratr osel. Hodně jsem se u toho pobavila. Dokonce jsem ji poslala i bratrovi do Švédska. A pak už jsem četla další a další a doporučuji je dál. Z těchto brožurek jsem neodložila ani

jednu dřív, než jsem ji přečetla, a to většinou na jeden zátah. Někdy kvůli takové brožurce z naší fary zhasínám až dlouho po půlnoci. Dřív jsem čítávala detektivky, a teď vyhledávám právě tyto tiskoviny, a dokonce se k nim vracím. Učím se, jak křesťansky řešit každodenní problémy, učím se, jak se modlit a žít v Boží blízkosti...

Opravdová radost

Nás, které na těchto brožurkách pracujeme, těší, že to má opravdu smysl. Těší nás i zájem těch, kteří si je vzadu v kostele vybírají. Často postává u stolku s našimi brožurkami několik mladých, kteří si je prohlížejí, a pak si jich několik odnesou. Denně se z fary odesílá několik a někdy i dost velkých balíků těm, kteří si je objednávají. Zájem je veliký, a tak se tituly musí opakovaně dotiskovat – a my je rády zase zkompletujeme. Mě samotnou opravdu mrzí, když někdy nemohu jít – hlídám vnoučata, ale v duchu jsem na faře...

A co dodat? Bohu díky, že jsem se k tomu takto dostala.

Všechny jsme se znaly, ale nikdy předtím jsme se takto společně nesetkaly – a už vůbec ne, abychom dělaly něco pro víru.

Jitka Svobodová ■

(jedna z řady dobrovolníků, kteří pracují pro tiskový apoštolát A.M.I.M.S.)

Nejlepší řádky píše život sám

Těší mě, že další a další objevují brožurky z tiskového apoštolátu A.M.I.M.S. Těchto tiskovin, které vydáváme již od roku 1997, jsme sice vytiskli už víc než sto titulů a šíříme je často v mnohatisícových

nákladech, ale jak je vidět, zdaleka se ještě nedostaly ke všem, pro které by mohly být užitečné a kterým by mohly přinést radost.

S jejich vydáváním jsme začali úplně nenápadně a vůbec nás nenapadlo do jakých rozměrů se toto evangelizační dílo může rozrůst. Nejprve nám šlo o to, zaplnit mezeru – chyběly totiž levné, tenké a srozumitelné knížky pro běžné čtenáře, kteří nemají mnoho času, ale rádi si přečtou něco, co je zaujme a povzbudí v dobrém a ve víře.

Tyto brožurky vycházejí díky mnoha našim spolupracovníkům, kteří se na nich zcela nezištně a obětavě svou prací podí-

lejí. Ti, kteří je objevují, v nich nacházejí dostupnou pomůcku, díky které mohou konkrétním způsobem rozsévat kladné hodnoty ve svém okolí. Často si ji objednají ve větším množství a při různých příležitostech je pak rozdávají jako nenásilný dárek – pro povzbuzení (viz objednávací list na str. 56).

Před dvěma lety jsme otevřeli novou ediční řadu s názvem A.M.I.M.S. M. – tedy knih pro misijní použití. Oproti ostatním námi dosud vydaným knihám se tyto publikace na první pohled liší plnobarevnou obálkou. Podstatné však zůstává: nízká výrobní cena (šíříme je jen za příspěvek na tisk 20 Kč), široká využitelnost i v okruhu těch, kdo víru nežijí, a samozřejmě zajímavý obsah.

Nejnovější brožurka v této řadě A.M.I.M.S. M. je kniha *Ze života pro život*. Sestavili jsme ji z nejzajímavějších svědectví, která postupně vycházela v časopise *Milujte se!*. Prvních pár tisíc exemplářů se už dostalo mezi čtenáře a máme velmi zajímavé ohlasy. Ve skutečnosti jsou velmi podobné: Přečetl jsem to jedním dechem, šel jsem kvůli tomu spát až po půlnoci atd. Jeden výše postavený úředník mi při návštěvě řekl: „Mám to tady na stolku a využívám každou volnou chvíli a znovu se vracím k jednotlivým svědectvím.“

Oproti různým teologickým a poučným knihám mají svědectví velkou výhodu. Byla vzata přímo ze života konkrétních lidí – sami jsme dohlédli na to, aby byla naprosto pravdivá a důvěryhodná. Dnes lidé totiž nepotřebují slyšet ty, kdo je poučují, ale rádi si poslechnou svědky, kteří zaručují pravdivost toho, co prožili. To, co někdo prožil, je nezpochybnitelné, to je jeho vlastní zkušenost... Čtení těchto svědectví může přispět i ke zvýšení vnímavosti pro obdobné situace v našich životech a tím vlastně i k větší vnímavosti pro blízkost Boží. Brožurka se tak může stát vhodným dárkem víceméně pro každého. Doporučuji.

P. Marek Dunda ■

Knihu „Ze života pro život“ jsme sestavili z nejzajímavějších svědectví, která vyšla v prvních dvaceti číslech časopisu „Milujte se!“.

Foto: Věra Štefanová

Knížky a brožurky pro vás i pro další šíření objednací list

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
Ze života pro život (formát A5, 96 stran, plnobarevná obálka, 20 Kč) Výběr z nejzajímavějších svědectví, která vyšla v prvních dvaceti číslech časopisu „Milujte se!“. Dárek, který zaujme každého.	
sestra Cecílie: Útěk sestry Cecílie (A5, 96 stran, plnobarevná obálka, 20 Kč) Napínavé, ale i humorné vyprávění řeholnice, která v 50. letech ukryvala kněze před StB a pak před ní sama utíkala.	
P. Antonio Castiglione, OM: Svatý zázraků a lásky (A5, 68 stran, 15 Kč) Jednoduchý a poutavý životopis sv. Františka z Pauly zpracovaný pro mládež.	
Mons. Ladislav Simajchl: Stáří (10 Kč) Vrcholné dílo tohoto autora, plné životních zkušeností řečených lehkou a radostně přijatelnou formou.	
P. Martin Sedloň, OMI: Poutníkem naděje (12 x 21 cm, 40 stran, 10 Kč) Kniha o tom, co tak mnoho lidí potřebuje, ale přitom to postrádá: o naději.	
P. Martin Sedloň, OMI: Doprovázení (12 x 21 cm, 44 stran, 10 Kč) Řada myšlenek a impulsů – kniha, kterou můžete kdekoliv otevřít, a hned se do ní začtete.	
P. Marek Dunda: Soužití či soužení? (A5, 36 stran, 10 Kč) Svatý František z Assisi mluvil o svém těle jako o bratru oslu. Místy i humorně pojatá kniha, jak se svým „bratrem oslem“ vyjít.	
P. Marek Dunda: Můžeš růst (A5, 56 stran, 15 Kč) Řada jednoduchých a srozumitelných impulsů pro duchovní život.	
Mons. Jan Peňáz: Pouť do Říma od A do Z (A5, 84 stran, 20 Kč) V roce 2000 vyrazilo šest poutníků z Vranova nad Dyjí na 1178 km dlouhou pouť do Říma. Tato pouť se stala pro mnohé inspirací a její atmosféra je zde zachycena originálním pohledem skrze abecedu.	
P. Marek Dunda: Dědictví otců zachovej nám, Pane (A5, 52 stran, 15 Kč) FATYM Vranov nad Dyjí se již od roku 1997 kromě jiného věnuje také lidovým misím. Podařilo se vytvořit originální model, podle kterého pak FATYM misie koná. Tato kniha vysvětluje celkový postup tohoto modelu a přináší i řadu zkušeností z uskutečněných misí FATYMu.	
P. Marek Dunda: Řekli svatí a to platí I. a II. díl (A5, 80 + 84 stran, á 20 Kč) Dva díly vždy po 777 citátech světců, světic a blahoslavených přináší inspiraci pro přemýšlení i pro život.	I. díl: II. díl:
Mons. Ladislav Simajchl: Manželství v záběhu (A5, 44 stran, 10 Kč) Brožurka si klade za cíl ukázat manželství ve správném světle a povzbudit všechny, kteří se pro manželství rozhodují, i ty, kteří v něm žijí.	
P. Leo Zerhau: Krása a statečnost (A5, 40 stran, 10 Kč) Životopis svaté Markéty, mučednice, zpracovaný spíš pro mladší čtenáře.	
P. Marek Dunda: „... a nezapomeň na modlitbu.“ (A6, 72 stran, 7 Kč) Brožurka obsahuje řadu známých i méně známých modliteb. Větší písmena ocení zvláště starší, ale nejen jim se může stát průvodcem v modlitbě.	
P. Jan Kabeláč: Základy křesťanské víry (A6, 44 stran, 5 Kč) Stručně a srozumitelně nás toto dílko uvádí do křesťanských postojů. Je to jedna z nejdůležitějších brožurek A.M.I.M.S.	
Mons. Ladislav Simajchl: Kázání z 1. až 7. košíku (A5, 76 až 88 stran, á 20 Kč) Výběr nejlepších kázání Mons. Ladislava Simajchla je vhodný jako příprava na nedělní liturgii nebo pro ty, kteří se z vážných důvodů nemohli mše svaté zúčastnit.	1 2 3 4 5 6 7
P. Marek Dunda: Tak kázal Vianney (A5, 68 stran, 15 Kč) Jedna z pěti knížek, které přinášejí promluvy faráře arského. Po přečtení se většina zamýšlí nad potřebou opravdověji se postavit ke svému duchovnímu životu. Tyto brožurky nabourávají mýtus, že Jan Maria Vianney byl neschopným kazatelem.	
Níže můžete dopsat objednané tituly podle www.amims.net nebo dle str. 45	
Nezapomeňte, prosím, uvést své jméno, adresu a PSČ:	
Jméno:	Adresa:
PSČ:	

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu
A.M.I.M.S.
**Římkat. farní úřad
Vranov nad Dyjí 20
671 03**
(je možné objednávat i na internetu www.amims.net nebo e-mailem na apostolat@fatym.com, či telefonicky 515 296 384).
Knihy přijdou na vaši adresu s přiloženou složenkou na uhrazení příspěvku na tisk a poštovné.

Desítky dalších publikací najdete na www.amims.net

Objev v pravou chvíli

Foto: archiv MSI

Je to již několik let, co nám začal domů chodit časopis *Milujte se!*. Snad již od prvních čísel. Ale tou dobou jsem ještě jako nepraktikující křesťanka časopis jen prolístovala. Většinou tak skončil hluboko ve skříni. Odtud po čase putoval do veliké bedny ve sklepě, kde čekal spolu s ostatními novinami a letáky na spálení.

Roky ubíhaly a mně se začal postupně hroutit život. Vše vyvrcholilo rozpadem manželství. Zůstala jsem sama s dětmi. Zpočátku jsem se snažila vše zvládat, ale po několika měsících mi síly začaly docházet. Nejvíce mě trápila myšlenka, proč se to muselo stát právě mně a kde jsem udělala chybu. Nedokázala jsem se smířit s rozpadem rodiny. Ta pro mě zna-

menala všechno. A tak jsem začala uvažovat o návštěvě psychologické poradny.

V té době jsem musela na pár dní odjet se synem do nemocnice. Do tašky jsem si zabalila pár věcí, mezi nimi i jedno starší číslo časopisu *Milujte se!*. Ve chvíli, kdy byl můj syn na operačním sále a já zůstala na pokoji sama, vytáhla

jsem časopis a pustila se do čtení. Tak jsem se dostala ke článku, ve kterém se doporučuje před návštěvou psychologa navštívit kněze. Po návratu z nemocnice jsem knězi zavolala a domluvila si s ním schůzku. Stal se mým duchovním průvodcem a je jím dodnes. Toho dne mi začal nový život. Jsem za něj velmi vděčná. A časopis *Milujte se!* jsem si doslova zamilovala. Chtěla jsem mít doma všechna starší čísla, a tak jsem začala po nich pátrat. Některá jsem našla doma v šuplíku, jiná jsem posbírala v kostelích po okolí.

Jednou jsem se chystala doma zatopit v kamnech. A tak jsem v bedně ve sklepě hledala nějaké papíry na zatopení. Jaké bylo moje překvapení, když jsem na jejím dně našla vyhozená již několik let stará čísla časopisu. Z toho úlovku jsem měla obrovskou radost. Časopis mi totiž změnil život i pohled na katolickou církev vůbec. Za necelý rok se můj život otočil o 180 stupňů. Nechala jsem svoje děti pokřtít. S dcerou jsme byly u prvního svatého přijímání. Nyní se připravuji na biřmování. Teď už vím, kde hledat sílu.

Dodnes nevím, kdo nám tehdy časopis objednal. Ale ať to byl kdokoliv, díky moc.

Monika (zkráceno) ■

... dostala jsem se ke článku, ve kterém se doporučuje před návštěvou psychologa navštívit kněze.

Foto: P. Kráysková/Deček

Foto: Flickr, Fresco Tours (CC BY 2.0)

Abrahám, Sára a společná pouť životem

Otec biskup Josef Hrdlička přiřadil tomuto svému textu z cyklu o milostných dvojicích v Písmu svatém jako klíčová slova nejen „Abrahám“, „víra“, „důvěra“, „manželství“, „láska“, ale také „partnerovo pokulhávání ve víře“.

Plán spásy světa založený na víře člověka

Abrahám je právem nazýván praotcem víry. Na jeho víře, osvědčené v mnoha těžkých zkouškách, Bůh založil svůj plán spásy světa. Jak víme z Písma, Abrahám poslechl Boží hlas, opustil svůj domov a vydal se do neznámé země, kterou Bůh

zaslíbil jemu a jeho potomstvu. Tento muž hrdinné víry je příkladem nám všem, kteří máme sklon k pohodlnému zabydlení se v hmotných jistotách, a tím sami v sobě prohlubujeme sklon ke stagnaci, strnulosti a nehybnosti.

Takového člověka může Bůh těžko použít. Opravdový Boží člověk je vždy „člověkem na cestě“, poutníkem, který se nechává vést Bohem a snaží se držet s ním krok.

Manželství: společná cesta za Božím hlasem

Sára, Abraháмова krásná žena, svého muže doprovázela. Společně sestoupili do Egypta, společně čelili různým nejistotám, nebezpečím a překážkám na cestě.

I zde nacházíme jeden výmluvný rys vztahu lásky mezi mužem a ženou: snahu

*Opravdový
Boží člověk je
vždy „člověkem
na cestě“,
poutníkem, který
se nechává vést
Bohem a snaží se
držet s ním krok.*

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Svatý Jan Zlatoústý († 407) navrhuje mladým manželům, aby ke svým manželkám mluvili takto:

„Vzal jsem tě do své náruče, miluji tě, jsi mi dražší než můj život. Vždyť nynější život je prchavý a má nejživější touha je prožít jej s tebou tak, abychom měli jistotu, že nebudeme odloučeni v životě budoucím ... Kladu lásku k tobě nade vše a nic by mě netrápilo víc, než kdybich s tebou nebyl vždy zajedno.“

Srov. *Katechismus katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2001.*

Každá dvojice milujících se, která jej denně prosí, se vždy dočká jeho odpovědi a vedení, protože Bůh vždy drží slovo a plní, co slíbil.

chápat a naplňovat svůj manželský život jako „společnou cestu“ za hlasem Božím, za jeho výzvami a přísliby. Vždyť on je dává i dnes všem, kdo se těší z daru pravé a odpovědné lásky.

Nelze se zastavit, ustrnout a zabydlet se v té úrovni, které jsme dosáhli. Je třeba jít dál, roky a desetiletí, láska je nekonečná, protože v sobě obsahuje dimenzi toho, který sám je láska. Otvírá nikdy nekončící horizonty, nové stavy a často překvapující objevy. A každá dvojice milujících se, která jej denně prosí, se vždy dočká jeho odpovědi a vedení, protože on vždy drží slovo a plní, co slíbil.

Budoucnost je neznámá, Bůh je jistota

Budoucnost je velká neznámá, tak jako pro Abraháma a Sáru byla velkou neznámou země, do které směřovali. Ale důvěra, že Bůh je vede a sám nejlépe ví, jaký plán s nimi má, znamená vždy pokoj, vnitřní klid a odvahu podstoupit cokoli.

A co když jeden zůstává „pozadu ve víře“?

Ale všimněme si ještě jednoho rysu této dvojice. Zatímco Abrahám byl mužem nezdolné a heroické víry, který věřil i neuvěřitelnému a doufal i proti naději, jeví se Sára jako vlažnější, pochybující, ba nevěřící. Vzpomeňme, jak se smála Božímu slibu, že se i přes pokročilý věk do roka konečně stane matkou vytouženého syna. Stává se i v lásce muže a ženy, manželů, snoubenců, mladých lidí, že víra v Boha není sdílena v oné žádoucí rovnováze, nebo dokonce stavu, kdy se oba vzájemně předbíhají v následování Pána. Spíše platí,

že jeden z partnerů má silnější, životaschopnější víru než druhý. Může tak docházet ke chvílím disharmonie, nepochopení, vnitřní bolesti, osamocení, kdy je v lásce cosi podstatného nepřítomno či neopětováno v onom tolik potřebném či vyváženém společném životě víry.

I zde je ale třeba uváženež hodnotit, jaký postoj zaujmout. Ten z obou, kdo má více víry, má tím pevněji držet a „nést“ celý vztah, tím více vyplňovat a vyvažovat

vakuum víry, které vzniká vlažností druhého. Vždyť i sám Bůh to tak vlastně neustále dělá s námi všemi ve svém vztahu lásky ke každému z nás. Tím citlivěji bude vnímat i potřeby těch, kdo se na něj v podobných situacích obracejí, a dá jim pocítit svou pomoc.

biskup Josef Hrdlička ■

(„Silná jako smrt je láska“, Karmelitánské nakladatelství, 2008; titulky redakce)

Je příkladem nám všem, kteří máme sklon k pohodlnému zabydlení se v hmotných jistotách, a tím sami v sobě prohlubujeme sklon ke stagnaci, strnulosti a nehybnosti.

Foto: Flickr, Chris, W/C/C BY-NC-ND 2.0

Začít znovu

Foto: Flickr, manitou2121 (CC BY 2.0)

Je mi třicet tři let. Pro někoho jsou to krásné roky, snad už s odrostlými dětmi... Mně toto bohužel nebylo dopřáno. Moji rodiče se po velkých neshodách rozvedli a matka si záhy našla druhého partnera. Oba po nějaké době propadli alkoholu a já jsem v 18 letech odešla z domu. Jsem jedináček a prarodiče již zemřeli. Pokud to šlo, vychovávala mě maminka k čestnosti, pracovitosti...

V mém nejbližším okolí nikdo nepřikládá náboženství či víře důležitost.

Byla jsem hezká mladá žena se „srdcem na dlani“. Díky mé povaze se ze mě stal člověk, na kterém se dalo i „dříví štípat“. To se promítlo i do mých vztahů s muži. Měla jsem jednu velkou lásku. Ani on nebyl věřící. Žili jsme spolu „na psí knížku“. Pořád jenom sliboval, sliboval, ale sliby – chyby. Celou dobu našeho

vztahu měl dost značné problémy majetkové i pracovní a já mu pomáhala, jak se dalo – byla jsem hloupá a naivní. Za dobu našeho vztahu jsem s ním dvakrát otěhotněla, poprvé jsem potratila přirozeně, podruhé jsem šla na jeho nátlak na potrat sama. Od té doby již nemohu mít děti. Nebudu lhát, zanechalo to na mně velké psychické jizvy.

Po třech letech se se mnou rozešel a odjel pracovat do Ameriky, odkud se již nikdy ani neozval. Špatně jsem to nesla. Pět let jsem se léčila na psychiatrii, třikrát jsem se pokusila o sebevraždu. Nakonec jsem si našla novou lásku, dá-li se to tak vůbec nazvat. Po půl roce jsem zjistila, že můj milý si píchá všechny možné drogy... Samozřejmě jsem kvůli němu opustila léčbu. Bydleli jsme spolu na ubytovně a došlo to až k tomu, že naučil fetovat i mě. Rozešli jsme se a mě trápila samota, trestná činnost, závislost na drogách, stres... Poctivě jsem se vrátila k léčbě, trochu se z toho dostala a díky úřadu práce jsem si udělala pekařský kurz, měla jsem totiž jen základní vzdělání. Našla jsem si práci a začala se potýkat s problémy obyčejných lidí: drahé podnájemy, ubytovny... Po čase jsem ale opět podstoupila půlroční léčbu na psychiatrii. Marně jsem pak sháněla práci a na krátkou dobu jsem se ocitla ve vězení.

Během mé léčby na psychiatriích mě vyhledal můj otec a zasazoval se tvrdě o to, abych byla zbavena svéprávnosti a on na mě mohl brát důchod... S tím jsem nesouhlasila, což mě k mému nemilému překvapení připravilo o trvalé bydliště u něj v bytě.

Ráda bych začala sama a znovu, tentokrát ale s Pánem Bohem. Chtěla bych se nechat pokřtít a pořád víc poznávat Krista. Můj život je tak trochu cesta opuštěnosti, hledání, zklamání, ale i vroucí touhy začít jinak a pravdivě.

Vladka ■

**Chtěla bych se
nechat pokřtít...
... začít jinak
a pravdivě.**

<http://linkapomoci.cz>

**Čekáte-li nečekaně dítě
volejte 800 108 000**

Co se má řešit?

Jeden profesor vstoupil do třídy a napsal na tabuli tři čísla: 2 4 8. Obrátil se k třídě a zeptal se: „Tak jaké je řešení?“

Někteří studenti říkali: „Je to součet, výsledek je čtrnáct.“ Profesor zavrtěl hlavou.

Jiní navrhovali: „Je to číselná řada, další číslo je šestnáct.“ Profesor zavrtěl hlavou.

Ozvala se skupina ze zadu: „Šedesát čtyři.“ Profesor znovu zakroutil hlavou.

„Ne,“ řekl. „Všichni jste spěchali s řešením, ale nezeptali jste se, co se má řešit. Pokud nepoložíte tuto klíčovou otázku, nemůžete vědět, co máte řešit, a těžko můžete najít řešení.“

A má pravdu. Je to tak jednoduché, že na to zapomínáme. Většina z nás pospíchá s odpovědí, aniž by si předem ověřila, zda víme, co vlastně máme řešit.

Znáš Ježíšova slova: „Co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale utrpěl škodu na své duši“?

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč jsme na zemi?

Na zemi jsme proto, abychom poznávali a milovali Boha, abychom podle jeho vůle konali dobro a abychom jednoho dne došli do nebe.

Srov. Youcat. *Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.*

Modlitba a učení

Jeden poněkud lenivý student si všiml, že jeho spolužačka je vždy dobře připravená na hodiny španělštiny. Jednoho dne se jí zeptal: „Jak to děláš, že vždycky tak bezvadně umíš?“

„Než se začnu učit,“ řekla mu dívka, „tak se vždy pomodlím, abych si učivo zapamatovala a uměla ho zopakovat.“

„Vážně?“ podivil se chlapec. „Tak to je její tajná metoda,“ pomyslel si. „Dobrá tedy, budu se modlit taky.“ Ten večer se modlil jako divý, přeříkal všechny modlitby, na něž si vzpomněl. Avšak druhý den nedokázal zopakovat ani jednu frázi z lekce. Značně znechucený vyhledal svou kamarádku a obvinil ji, že ho podvedla.

„Modlil jsem se,“ řekl jí, „ale ze včerejšího úkolu jsem neuměl ani slovo.“

„Možná,“ opáčila, „že ses nenamáhal s učením.“

„No jasně, že ne,“ řekl chlapec. „Vůbec jsem se neučil. Neměl jsem přece důvod. Řeklas mi, že se mám modlit, abych si učivo zapamatoval.“

„V tom je tvůj problém,“ řekla spolužačka. „Řekla jsem ti, že se modlím před učením, a ne místo něj.“

2x Brian Cavanaugh ■

(„Kolik váží sněhová vločka a jiné příběhy“, Kostelní Vydří, Karmelitánské nakladatelství, 2003; možnost objednání na www.ikarmel.cz)

... modlím se před učením, a ne místo něj!

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

K čistému srdci patří radost

Na Květnou neděli 2013 řekl Svatý otec František mladým lidem i všem ostatním: „Nikdy nebudte smutnými lidmi. To křesťan nikdy nemůže být. Nenechte se nikdy pohltnout sklíčeností. **Naše radost se nerodí z toho, že vlastníme spoustu**

věcí, ale rodí se z toho, že jsme se setkali s Ježíšem.“

Tím míří přímo do černého. Vždyť i na mnohé křesťany přichází pokušení být smutný a nechat se ovládat sklíčeností. Jak si ale udržet radost a pokoj? Svatý

otec nám i na toto odpovídá. Máme čerpat pravou radost, a to za všech okolností, ze setkání s Ježíšem.

Vše začíná v myšlenkách. Na co člověk myslí, to pak vydává své ovoce. A když žijeme sami, bez Ježíše, uvažujeme o všem sami – a bez Ježíše... Maximálně se řídíme tím, co si myslí a jak věci vidí ostatní. Pak se může snadno šířit takzvaná „blbá nálada“. Kdo se dívá na svět přes brýle šedivé, nebo dokonce černé, vidí jen samý důvod k obavám a k neklidu. Propadá beznaději a snadno sáhne po špatných řešeních. Nao-pak, pokud se často setkávám s Ježíšem (v modlitbě, rozjímání, čtení Písma svatého, v Eucharistii, ve společenství s druhými křesťany...), osvojuji si jeho pohled na věci: pak mohu vidět svět jako dílo Boží a všechny události kolem jako to, co řídí a má pevně v rukou Bůh (i když někdy ledacos dopouští). Pak mohu mít v srdci tu radost, o které mluví náš papež František. V myšlenkách máme být stále v blízkosti našeho Pána. Setkávat se s ním. Děkovat mu – vždyť je tolik důvodů k vděčnosti, rozmlouvat s ním, svěřovat mu vše, co prožíváme. Pokud zaplní člověk své nitro myšlenkami Božími, pak nejenže se mnohokrát denně setkává s Boží láskou, Božím působením, ale platí i to, že v jeho nitru už není místo pro smutek a hřích. Pokud se dívá na svět s Ježíšem, pak vidí i důvody k naději a radosti.

V našich farních autech máme vylepen citát svatého Jana Boska: „Dábel má strach z radostného člověka.“ A ze své zkušenosti vím, že tento citát je hluboce pravdivý.

Jestliže tedy chceme růst k ideálu čistého srdce, pak je jasné, že denně budeme vědomě ve svém srdci dávat prostor radosti, která pramení z blízkosti Boží. Radost zkrátka k věřícímu člověku patří a je dobře, když jsme si toho vědomi a s pomocí Boží tuto radost šíříme dál.

P. Marek Dunda ■

***„Dábel má strach
z radostného
člověka.
Don Bosko***

Tygr

Foto: Flickr, children of the neon god (CC BY-NC-ND 2.0)

Jednou jsem už dávno po cirkusovém představení postával u tygří klece, když se vraceli z hospody mladí lidé. Pár chlapců a dívka. Došli ke kleci s tygrem a dívali se na něj. Tygr je pozoroval a pomalu přecházel klecí. Mladíci byli zřejmě všichni do té dívky zamilovaní a ona to věděla... ona to dobře věděla.

Chvíli se dívali na tygra a pak se dohadovali, kdo dívku odveze na motorce. Hrála si s nimi. Flirtovala.

Pak vytáhla kapesníček...

Zadávala se na ně tak, že jsme pochopili, že nejde jen o to, kdo ji poveze nočním lesem domů na motorce, že jde o mnohem víc.

Dívka vhodila kapesníček do klece.

„Kdo mi vytáhne ten kapesník z klece, s tím pojedou,“ řekla. Ta dívka byla krásná a věděla to, dobře to věděla.

Dva z jejích společníků se dali do smíchu, brali to jako žert. Jen ten třetí hleděl zamyšleně na tygra a pak na dívku. Viděl jsem, že i dívka se na něj napjatě dívá. Bylo mi jasné, že právě s tímhle by nejraději ujížděla nočním lesem, tiskla se k němu... Klec nebyla zamčená, byla jen na závoru.

Mladík ji prudce otevřel. A než jsem mu mohl zabránit, skočil dovnitř.

Když mladík skočil do klece, byl tygr naprosto ohromený. Přikrčil se ke skoku a chvíli zaváhal... a tahle chvíle zaváhání byla rozhodující. Mladík popadl kapesník a vyskočil ven. Jen vyskočil, zaslechli jsme zadunění – tygr dopadl celou vahou na mříže...

Mladík i dívka odskočili a pozorovali šelmu, nejspíš si vyčítala okamžik prodlení. Tygr řval a skupinka rychle odcházel od klece. Zřejmě se báli, že řev šelmy vyláká z maringotek cirkusáky. Já se loulal za skupinou. Chtěl jsem vědět, jak noční jízda s krásnou dívkou dopadne.

Mladík jí podal kapesník.

„Tak jedu s tebou,“ vypískla svůdně a pověsila se mu na krk.

Druzí dva zklamaně přihlíželi. Ale mladík uvolnil dívčí ruce na svém krku. Odstrčil dívku.

„Nejedeš.“

Vytřeštila na něj oči.

„Nejedeme?“

„Ne.“

„Proč?“

Rozpřáhl se a dal jí facku. A pak odešel do tmy. Dívka stála a držela se za tvář. „Když ti na mě tak málo záleží,“ zavolal mladík ze tmy, „že bys mě nechala rozrhat, tak si jeď s někým jiným...“

Víte, poznal jsem v životě pár hrdinů. Ne moc, jen pár. Byli to obvykle lidé, o jejichž hrdinství se moc nevědělo, hrdinové bývají nápadně nenápadní. A tohle byl jeden z nich. Zvítězil nad svým strachem z tygra – to bylo těžké, ale ne nejtěžší.

On zvítězil i nad svou touhou, když poznal, že je zlá. Touha nám ničí životy více než divoké šelmy... myslím divokou touhu, nezvladatelnou touhu... A ten mladík nad ní dokázal zvítězit.

Jsou chvíle poznání, a kdo je umí rozeznat, ten si nezkaží život... Pořád vidím v paměti tmu, do níž onen mladík vešel, a tu dívku, která tam stojí a drží v dlani svůj kapesník... A chápe... chápe... snad chápe.

Eduard Martin („Andělská škola lásky“, Kostelní vydřít, Karmelitánské nakladatelství, 2012 – možno objednat na www.ikarmel.cz) ■

Zvítězil nad svou touhou, když poznal, že je zlá.

Foto: Flickr, meinthedogs (CC BY-NC 2.0)

ABC civilizace lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřecheovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když sis to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šir to dál!

Tiskový apoštolát A.M.I.M.S.

**knihy a brožury jen za příspěvek
na tisk (5 až 20 Kč) a poštovné**

Otec Marek Dunda dává takovýto návod k jejich používání:

Knih si objednat alespoň deset od každého titulu. Sám si nejdříve knihu přečíst (to je možné i bez toho, že byste si knihu objednali – kompletní texty většiny brožurek a knih z A.M.I.M.S. najdete na www.fatym.com a www.amims.net).

Potom byste měli uvážit, koho z vašich známých, přátel, sousedů, příbuzných (zejména těch, kteří jsou nevěřící či víře odcizení, kteří již dlouho neudělali nic pro své náboženské vzdělání, kteří jsou nemocní, osamělí) by kniha mohla oslovit, zaujmout, komu by byla prospěšná. Knihy pak rozdávat, půjčovat, nabízet za příspěvek na tisk...

Značná část produkce A.M.I.M.S. jsou publikace srozumitelné i nevěřícím.

Objednávat můžete na www.amims.net nebo použít objednávkový list na str. 56 tohoto čísla.

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se